

De Limburgse Jager

TOSHIBA

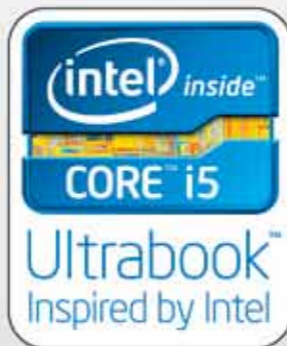
Leading Innovation >>>

TOSHIBA RAADT
WINDOWS® 7 AAN.

> PORTÉGÉ Z930 'S WERELDS LICHTSTE ULTRABOOK™ OMDAT DE REST AL ZWAAR GENOEG IS

De Z930 is niet alleen ultradun- en licht maar ook duurzaam en krachtig dankzij de robuuste magnesium behuizing die aan de binnenzijde versterkt is met een honingraatstructuur. Voorzien van de derde generatie Intel® Core™ processors voor Ultrabook™ kan de Z930 moeiteloos overweg met veeleisende toepassingen. De efficiënte Solid State Drive (SSD) en de Intel® Rapid Start Technology, starten pijlsnel op en zijn binnen enkele seconden bedrijfsklaar. Met 3 USB poorten en aansluitingen voor HDMI, VGA, Gigabit LAN en SD staat de Z930 borg voor snelle, gemakkelijke verbindingen. Het full-size backlight-toetsenbord stelt u in staat comfortabel te typen, zelfs bij weinig licht. Ultrabook™. Geïnspireerd door Intel.

WWW.TOSHIBA.NL/COMPUTERS

Regimentsgenoten en vrienden van het Regiment

Als u dit leest bent u een van de gelukkige bezitters van ons Regimentsblad 'De Limburgse Jager'. Het is steeds moeilijker om, in deze tijd van economische stilstand, als Regiment een blad uit te geven. Toch is het ons weer gelukt, waarbij we onze adverteerders meer dan ooit erkentelijk moeten zijn voor hun bijdrage. Ons blad maakt een belangrijk deel uit van de interne- en externe communicatie van het Regiment. Ondanks de toenemende concurrentie van onze website en facebook-pagina en de snelheid van twitterberichten, is het nog altijd een genot om in de zon op een tuinstoel te zitten en de geur van glanzend papier te ruiken, papieren artikelen te lezen en foto's te bekijken. Wat mij betreft blijven we nog lang gebruik maken van dit papieren medium, of ben ik nu ouderwets? Ik hoop dan ook van harte dat u allen dit wederom een lezenswaardige editie vindt.

U, als scherpe lezer, zult zien dat zich een driedeling aftekent in het blad. Allereerst de bijdragen van het parate deel van het Regiment, 42 Painbat LJ. Binnen het bataljon hebben we sinds kort een redactie bestaande uit personeel van alle compagnieën. Dat voelt nog wat onwennig, maar het is een goeie ontwikkeling om met een vertegenwoordiging van het Bataljon na te denken over welke artikelen de moeite waard zijn om in volgende uitgaven te plaatsen, of om op het worldwide web te publiceren. Ook hier moeten we voorover leunen waar het gaat om het delen van ontwikkelingen op professioneel gebied binnen het bataljon en binnen de (pantser)infanterie. Immers, er gebeurt veel op dit moment en onder druk van de bezuinigingen.

Een tweede deel van het blad wordt gevuld door onze recent opgerichte Veteranen Vereniging Regiment Limburgse Jagers, de VVRLJ. Zij zullen alle ontwikkelingen van binnen de vereniging en in veteranenland met de lezer delen. De VVRLJ is hét platform waarbinnen allen, die ooit onder de vlag van het Regiment zijn uitgezonden op missie, een plaats vinden om hun 'maten van toen' te ontmoeten op reünies, of om op terug te vallen voor 'O-de lijns' veteranenzorg. Als derde en laatste herkent u de vertrouwde artikelen over de geschiedenis van ons Regiment. Belangrijk, want wie zijn geschiedenis niet eert en er niet van leert, is niet voorbereid op de toekomst.

Die laatste zin over geschiedenis en toekomst is een mooi bruggetje om u bij te praten over ons Bataljon, dat zich voorbereid op de toekomst. Ondanks dat de impact van de reorganisatie van de pantserinfanteriebataljons niet in verhouding staat tot andere reorganisaties binnen de Landmacht, gebeurt er toch wel het één en ander. Onze Stafcie reorganiseert tot Dcie ofwel Manoeuvres en Ondersteuningscompagnie, waarin we, naast het verkenningspeloton, alle anti-tank en mortiercapaciteit samenbrengen. Hoewel we nog bezig zijn met de ontwikkeling van het operationeel concept, ofwel hoe we de eenheid gaan inzetten in het bataljonsgevecht, is wel duidelijk dat het een vierde gevechtselement oplevert wat mij als commandant meer mogelijkheden biedt om zwaartepunten te kiezen en de pantserinfanteriecompagnieën te ondersteunen. Die laatsten zijn na de reorganisatie zo goed als 'reinrassig' (een goed Nederlands woord ken ik niet) en omgeschoold naar de CV9035NL. Een geweldige stap voorwaarts ten opzichte van de YPR, al laat de inzetbaarheid ons wat in de steek op dit moment. Dat is een tijdelijk probleem, wat enkelen van u vast nog wel herkennen uit de periode van de invoering van de YPR in 1978. Vernieuwing vraagt om gewinning voor een organisatie, zeker als je van een T-Ford naar een Ferrari gaat. Daarnaast wordt het peloton uitgebreid met een tweede luitenant die commandant is van het uitgestegen peloton. Dat doet hij samen met een pelotonssergeant

(PS). Binnen het peloton komen extra (dubbel)functies, zoals de infanteriepienier en een communicatiespecialist. Het is even wennen binnen het peloton, met 'twee kapiteins op een schip', maar deze uitbreiding van de capaciteit gaan we zeker terugzien in de effectiviteit van het pelotonsgevecht. Als laatste worden onze waarnemingsgroepen bij alle compagnieën omgevormd tot Fire Support Team (FST). Dat betekent een verdubbeling van het aantal sensoren en geïntegreerde capaciteit voor het gevecht met de 3e dimensie, want ieder FST krijgt een Forward Air Controller (FAC-er) in de gelederen. Ook in dit deel van de reorganisatie schuilt het 'twee kapiteins op een schip' gevaar, want de C-FST wordt een kapitein. Als alles gaat zoals gepland, gaan we eind oktober om van de oude naar de nieuwe organisatie. Ons jaarprogramma wordt in 2012 gedomineerd door de omscholing naar de CV9035NL. Dat is planbaar, maar voor het gros van de mannen en vrouwen die niet bij een voertuigploeg horen, niet bijster spannend. Dat proberen we te compenseren door een aantal uitdagende oefeningen met nadruk op de fysieke en mentale vorming. In deze editie van de LJ-er is daar een artikel aan gewijd. Daarnaast hebben we ons tot doel gesteld om dit jaar veel sportprijzen te winnen binnen de brigade. Dat lukt tot nu toe aardig en ook daarvan is een artikel geplaatst. Verder treft u artikelen aan over onze eerste ervaringen met de CV9035NL, het laatste schot met de YPR-765 in Bergen-Hohne en over onze

rol bij de jaarlijkse indrukwekkende herdenking op het Amerikaanse oorlogskerkhof in Margraten.

U hebt wellicht in de Defensiebladen gelezen dat we binnen de Infanterie weer een aantal wedstrijden in ere aan het herstellen zijn. Deze wedstrijden waren de laatste jaren, onder druk van de uitzendingen, wat in de vergetelheid geraakt. Gelukkig zijn ze weer met nieuw elan opgepoetst, waarvoor alle eer het Opleidings- en Trainingscentrum Manoeuvre toekomt. Vorig jaar is voor het eerst de strijd om de Bartelsbeker weer georganiseerd. Toen kon 42 Painbat LJ niet deelnemen, omdat onze pelotons niet beschikbaar en niet gecertificeerd waren. Dit jaar waren we er bij, maar was het resultaat teleurstellend. Onze

pelotons werden laatste en dat is niet goed, ondanks dat er wel aanwijsbare redenen voor zijn. We hebben veel geleerd en gaan er volgend jaar zeker op een andere manier naar toe. Toch nog wel een paar lichtpuntjes, namelijk de deelnemende anti-tankploeg Gill werd afgetekend eerste en de schutters met het Geweer Lange Afstand (GLA) werden zeer verdienstelijk derde. Kortom, jammer maar een prima basis om op voort te bouwen.

Op de ook weer voor het eerste georganiseerde mortierwedstrijd om de Menno van Coehoorn werd technisch erg goed geschoten door de B-Mrgp en ook de snelheid was oké. Toch was ook hier het resultaat niet wat we hadden gehoopt, omdat er in de scorelijst alleen gekeken

werd naar de kale treffers. Dat allesbissende trefferbeeld lag 50 meter te ver naar links. Met één correctie had de wereld er mooier uitgezien, maar dat was niet de wedstrijd. Ook hier volgend jaar nieuwe kansen. Gelukkig hebben alle deelnemers, zoals het Limburgse Jagers betaamt, de teleurstelling goed weggestoken en zijn ze gebrand op een beter resultaat komend jaar.

Samengevat, het Bataljon en het Regiment zijn volop in beweging en deze editie van onze Limburgse Jager geeft u daar wederom een mooi overzicht van.

Veel leesplezier,

De Regimentscommandant

Phaffdag 2012

Ook dit jaar zal de jaarlijkse viering van de oprichting van ons stamregiment van Kolonel Phaff worden gevierd en wel op vrijdag 23 november, exact 199 !! jaar na de oprichting. Dat wil zeggen dat volgend jaar november het 200 jarig bestaan van ons "Linie" Regiment kunnen vieren. Er zijn al gedachten over hoe en waar dat plaats zal hebben, maar dat verneemt U dit najaar. Maar nu eerst de Phaffdag 2012. Het is 50 jaar geleden, dat de eerste pantservoertuigen de KL binnenstroomden. Onze Demonstratiecompagnie had de primeur. Zij demonstreerden op de dag der Infanterie 1962 met verve de AMX-PRI, die begin 1963 bij 16 BLJ en later bij 42 BLJ zou instromen. In 1977 werd dit Franse voertuig vervangen door de Amerikaanse YPR-765. 42 BLJ mocht in het najaar 1978 bij de oefening Atlantic Lion als eerste eenheid dit voertuig aan de KL tonen. En nu na 50 jaar stroomt bij 42 BLJ, als laatste bataljon, de Zweedse CV-9035 in. "RLJ 50 jaar Gepantserd en gemechaniseerd" is daarom het onderwerp van de Phaffdag 2012. U verneemt nadere bijzonderheden per mail/brief en op de website.

Afscheid van 'Onze YPR-765'

Afgelopen 27 juni 2012 is op de bij velen bekende baan 9 van het schiet- en oefenterrein Bergen-Hohne het laatste schot met het 25 mm kanon afgegeven. Het voertuig van 42 BLJ sloot daarmee een tijdperk af van het gebruik van het pantservoertuig YPR-765 in de KL. Immers in 1977 had 42 BLJ de KL-primeur om met dit geavanceerde voertuig en het wapensysteem, kanon Oerlikon 25 mm, te gaan opereren.

Het invoeren van dit voor de KL, na de AMX-serie, tweede pantserinfanteriersvoertuig gaat terug naar 1973. Toen werd na evaluatie van de mogelijke opvolgers van de AMX een bestelling gedaan van vier prototypen van de M113-A1-P1 versie. De behoefte van vier voertuigen was gebaseerd op de mogelijkheden van beoordeling / beproevingen van het voertuig en de aspecten over een boordwapen (20 of 25 mm) wel of geen coaxiale mitrailleur, plaatsing toren, de diverse optieken en het voertuiginterieur. Al deze testen, inbegrepen een rijtest van 6000 mijl, amfibisch gebruik, en aanvullende schiettesten met beschikbare wapensystemen, werden volledig in Amerika uitgevoerd. In augustus 1974 werden twee prototypes naar Nederland overgevlogen

om onder Europese omstandigheden te worden beproefd. Twee oud-officieren van ons Regiment, de kolonels bd De Leeuw en Heikoop hadden destijds de leiding over respectievelijk de voertuigtesten en de wapentesten. In april 1975 werd het seriecontract met het Amerikaanse bedrijf FMC afgesloten en ook de contracten met o.a. de firma Philips USFA voor de optieken en Oerlikon voor het wapensysteem 25 mm kanon.

Het pantservoertuig YPR-765 (Y staat voor de Nederlandse afkomst, de P en R voor Pantser Rups en 765 het projectnummer) van het jaar 1977 was niet meer te vergelijken met het prototype uit 1973. Dat wil zeggen dat Nederland de nodige inbreng had gehad in het

uiteindelijk voertuig waarvan we nu, na 35 jaar, afscheid hebben genomen. Zoals we weten heeft de KL destijds niet alleen het pantserinfanterievoertuig ingevoerd maar ook een variatie van maar liefst 20 verschillende typen, waaronder de in het bataljon bekende versies met de • 50 mitrailleur, de PRAT TOW, de Radar, de mortiertrekker, de PRGWT. Voertuigen die dienst deden tot in 1989 in het Koude

oorlogscenario op de Noord-duitse laagvlakte met de vele schietseries, maar ook in de daaropvolgende missies in Bosnië, in de witte UN variant van de A-cie en groene van IFOR en SFOR, KFOR. En dan in de "zandbakken" van Muthanna met SFIR-3 en Uruzgan met de ISAF-missie.

Een comfortabeler voertuig dan zijn voorganger, complexer ook door de schietoren met zijn printplaten, nieuwe functies als de EWS-monteur (o.a. onze websiteman Albert Jan Bosch), TOW schutters (o.a. de websiteman Arie van Dijke) en chauffeurs (o.a. de websiteman Chris van Straten). We zullen allemaal onze herinneringen hebben aan dat voertuig, koud en nat, heet en droog, waar ook ter wereld. Met het laatste schot, uitgevoerd door de voormalige commandant schiet-school Ikol bd de Kruif (vm PC 42 BLJ 1970-72), is definitief het doek voor deze "bak van ons" gevallen. De nieuwe Jagers zullen zich gaan bekwamen op de CV-9035, het nog geavanceerdere voertuig, dat nu bij 42 BLJ instroomt. Adieu YPR, welkom CV-90

N. Vroom

Limburgse Jager; Wat doe je voor de kost?

Tint Joost (JMP) van Nunen, A-cie 42 BLJ

Groen met bruin wordt rood en geel

Eens een Limburgse Jager, altijd een Limburgse Jager; dat staat zo vast als een rots. Het feit dat sommige maten ervoor kiezen hun heil ergens anders te zoeken doet daar geen enkele afbreuk aan. In het geval van Eerste Luitenant (Elnt) bd Rob Koolen – oud plaatsvervangend compagniescommandant van de A 'Ganzen' compagnie - zeker niet. Rob ruilde zijn groen bruine pak in voor een rood met geel pak van DHL. Hij koos voor een carrière als Logistiek Manager bij dit bedrijf. Rob was altijd een graag geziene en uiterst bekwame collega. Het is dan ook spijtig als Rob besluit de organisatie te verlaten als hij geen functie kan vinden die hem past. We zoeken hem op; nieuwsgierig hoe het nu met hem gaat.

alleen binnen defensie, maar tegelijkertijd ook eens buiten defensie te kijken wat daar beschikbaar was. Uiteindelijk heb ik een leuke vacature gevonden die goed aansloot op mijn functie als second. Ik kon daar zeer snel op gesprek komen en kreeg de functie aangeboden met zeer gunstige arbeidsvoorwaarden. Dan moet je ineens een grote keuze maken in een kort tijdsbestek. Binnen defensie stond er nog helemaal niets in het vooruitzicht en natuurlijk maak je een dergelijke keuze niet alleen. Aangezien mijn vriendin en ik het ook beide eens waren, dat het ook wel eens leuk zou zijn om elkaar wat vaker te zien dan alleen in het weekend heb ik mede om die twee redenen besloten om de functie te nemen."

En hoe bevalt de job?

"Zeer positief, het sluit op een aantal punten zelfs nog meer aan dan ik had verwacht. Er liggen genoeg uitdagingen waar ik mijn energie in kan steken maar ook de hele manier van werken en omgang bevalt me zeer goed."

Luisteren ze hier wel naar je dan?

"Haha! Ook bij DHL heb je te maken met verschillende soorten persoonlijkheden, net zoals binnen defensie. Of mensen naar je luisteren heeft denk ik niet te maken met wat je verteld, maar hoe je de boodschap communiceert."

Als je terugkijkt, waar ben je dan blij om dat je er vanaf bent?

"Er is eigenlijk niet veel waar ik echt blij om ben vanaf te zijn, ik heb een hele goede tijd gehad bij BLJ en kan met veel plezier daarop terug kijken. Vanwege de reisafstand was ik binnenslaper en dat zal ik niet missen. Ik heb nu gewoon meer tijd voor mijn sociale leven."

Zie je overeenkomsten met je werk bij 42 BLJ?

"Ja, die zijn er genoeg. Er worden binnen DHL ook verschillende cursussen gegeven en één van die cursussen is een methodiek om structureel problemen op te lossen. Als je daar wat verder induikt dan lijkt het eigenlijk heel veel op het OATDOEM (tactisch besluitvormingsproces), maar dan wat meer toegepast op de burgermaatschappij. Uiteindelijk moet je ook bij DHL eerst alles analyseren, vervolgens met mogelijke oplossingen komen en dan de knoop doorhakken en uitvoeren. Het grootste verschil zit in de commerciële kant van het bedrijf, waar je bij defensie het liefst zo veel mogelijk mensen op een bepaalde klus wilde zetten om eerder klaar te zijn is het nu mijn taak om te berekenen of een extra persoon wel productief en rendabel is."

Komt je militaire ervaring van pas in je dagelijks werk?

"Jazeker, ik denk dat wij binnen defensie een groot aantal eigenschappen mee krijgen die in elk bedrijf graag gewild zijn. Militairen houden over het algemeen wel van doorpakken, zijn gewend om in een team op te treden, zijn flexibel en loyaal. Verder kan ik een aantal dingen welke ik in mijn vorige functies heb geleerd hier goed toepassen, maar ik zie en leer hier aan de andere kant ook zaken die in mijn vorige functie handig zouden zijn geweest."

Wat mis je het meest?

"Ondanks dat ik hier ook hele leuke collega's heb, is de kracht van defensie dat je door oefeningen elkaar echt leert kennen omdat je voor lange tijd bij elkaar op de lip zit. De drukke oefenperiodes zijn denk ik wel het mooie van de infanterie, daardoor weet je uiteindelijk precies wat je aan elkaar hebt."

Wil je nog iets tegen de maten zeggen?

"Ik wens 42 BLJ, en de A-Ganzen in het bijzonder, succes met het hele CV90 traject en ik hoop dat er snel nieuwe kerels binnenkomen zodat de eenheden helemaal gevuld worden en organiek kunnen opwerken naar een mooie missie/uitdaging."

Wij wensen Rob ook veel succes en geluk en zijn blij te horen dat ook deze Limburgse Jager goed terecht is gekomen!

Industrie-sectionaaldeur ALR Vitraplan

Functie ontmoet aspect. Hörmann deuren met onderscheiding.

ASR 40: aluminiumdeur in fijn profielaspect

Industriedeuren en design: Bij Hörmann is dat geen tegenstrijdigheid. De industrie-sectionaaldeur ALR Vitraplan werkt door de nieuwe, in hetzelfde vlak liggende beglazing, echt hoogwaardig. En dat blijft ook zo. Daarvoor zorgt de krasvaste DURATEC kunststofbeglazing. Bekroond met de reddot Award.

Rob's laatste oefening in eigen DHL YPR

Dag Rob! Hoe gaat het met je?

"Het gaat super. Mijn nieuwe baan bevalt goed en ik ben wat vaker thuis, dus heb ik ook wat meer tijd voor familie en vrienden."

Hoe ben je eigenlijk bij deze nieuwe baan terechtgekomen?

"Na onze trip naar Curaçao zat mijn functie als second (plaatsvervangend compagniescommandant) er bijna op en moest ik op zoek naar een vervolg functie. Dat bleek alleen een stuk lastiger dan verwacht, de stap naar een kapiteins stoel was toen heel moeilijk omdat er ook zeer veel kapiteins eveneens een functie zochten. Een uitdagende luitnantsfunctie was er ook niet echt vrij. Na een tijdje heb ik besloten om niet

The best soil is not good enough

Elnt Sander Visker, Ehd5, C Eaglecompagnie.

Zondag 27 mei vertrokken wij in de richting van Margraten, in het mooie, maar vooral deze keer ook zeer warme, Limburgse land. De aanleiding hiervoor is de jaarlijkse kranslegging en herdenking voor de gevallen Amerikanen tijdens WOII. Deze jaarlijks terugkerende ceremonie is vanaf dit jaar toebedeeld aan de C-Eagles.

Het was een zware aanslag op de fysieke inzet want het was zeer warm die dag. Dit gecombineerd met het DT en de eerste rust, waar we anderhalf uur in stonden, maakten deze dag tot een uitputtingslag. Was het niet fysiek dan wel mentaal voor sommigen. Wat ons motivatie gaf tot het uiterste te gaan, was de reden waarvoor we er stonden. De SMOD van de compagnie, Smi Luijk, die als vrijwilliger en inwoner van het dorp Margraten ook zijn steentje bijdraagt, licht vooraf veel toe en benadrukt met een power-point-presentatie waarin het hele ontstaan wordt verteld. Wat op mij het meest indruk maakte, waren de verhalen van de enkele man, wat ze hadden meegemaakt en hoe ze uiteindelijk om waren gekomen. Ze hebben toen toch wel een heel groot offer gebracht voor de vrijheid in Europa, wat dan ook zeker nooit vergeten mag worden. Veel van de graven, welke we vinden op de begraafplaats, zijn van soldaten van het 1st US ARMY, onder leiding van Lt General Hodges. Hieronder viel, onder andere, de 30e infanteriedivisie 'Old Hickory', onder leiding van Generaal Majoor Hobbs. Na uiteraard de zwaarbevochten landing op Normandië, waar al veel slachtoffers waren

gevallen, is dit de divisie die uiteindelijk de strijd aanging in Zuid-Limburg. Na een maand van felle gevechten verlieten op 5 oktober 1944 de laatste Duitsers Kerkrade.

611th Grafregistratiecompagnie, onder leiding van Kapitein Shomon, krijgt de opdracht een goede locatie te zoeken voor een begraafplaats. Onder het mom 'The best soil is not good enough' vinden ze deze in de omgeving van het plaatsje Margraten. Na twee maanden werk onder zware weersomstandig-

heden, krijgen ze het voor elkaar het gebied geschikt te maken voor het begraven van de slachtoffers. Op 10 november 1944 wordt de eerste soldaat begraven met een kleine plechtigheid door een geestelijke. Er zouden er nog 20.000 volgen. Van 48 van de 61 US divisies, die vochten in Europa liggen er manschappen begraven, waaronder die van drie Airborne-, negen pantser- en 36 infanteriedivisies. Onder de slachtoffers zijn er zes, die de hoogste Amerikaanse dapperheids onderscheiding, de Medal of Honor, hebben gekregen.

Door het reorganiseren en elders begraven van slachtoffers (9000 naar US en 3000 Duitsers naar Ysselstein) zou het nog 10 jaar duren voordat de begraafplaats de huidige vorm zou krijgen. Uiteindelijk liggen er nu 8301 militairen begraven en is er een 'Wall of missing' met daarop 1722 militairen. Inmiddels zijn er van de muur toch nog militairen gevonden, deze worden aangegeven met een metalen rozet voor de naam. Stichting adoptiegraven
Al bij het ontstaan van de begraafplaats is er het idee ontstaan om de graven te laten adopteren. Hiervoor werd in februari 1945 het "Burger Comité Margraten" opgericht. Het comité stelde zich ten

doel de inrichting van de begraafplaats te ondersteunen door middel van een grootscheepse adoptieactie. Van de adoptanten werd verwacht dat ze regelmatig een bezoek brachten aan het graf, bloemen legden en ook het zo op prijs gestelde contact met de nabestaanden in Amerika onderhielden. Toen ik als pc van eenheid 5 hoorde dat we met de compagnie de kranslegging in mei ieder jaar gaan doen en mede door het aanvullende verhaal van de SMOD, vond ik het een gepast idee om met mijn peloton een graf te adopteren en er zo nog meer gevoel voor de krijgers van nu bij te laten ontstaan. Inmiddels hebben we een graf geadopteerd en gaan we in het najaar, als mijn uitgestegen peloton terug is uit De West, een eerste pelotonsbezoek brengen aan het graf. Waar we voor onszelf ook een ceremonie zullen houden.

Nader: Het adoptiegraf moet nog door de leiding van de begraafplaats worden toebedeeld. Reden waarom niet de naam van de geadopteerde gesneuvelden nu bekend kan worden gesteld.

BLJ zoekt uitdaging in zijn Limburgse land

Het bataljon is na haar vele buitenlandse missies weer onderweg in haar "eigen" provincie. Een provincie, die qua landschap en infrastructuur vele mogelijkheden biedt om de Limburgse jagers de nodige fysieke en mentale training te laten ondergaan. Dat geschiedde dan ook in de voorbije maanden met de apotheose de jaarlijkse oefening Basic BLJ die afgesloten wordt met een korte herdenking bij het Regimentsmonument in de van Horne kazerne in Weert. De leden van de compagnieën geven hierover hun verslag.

Mentale training van de Bulldogs

Elnt Ivor B-cie

In week 17 van 2012 hebben de Bulldogs deelgenomen aan een oefening te voet in het Limburgse land. Doel van de oefening was het competitief trainen van de mentale component. Doorzettingsvermogen, kameraadschap en saamhorigheid waren tijdens deze week de zaken die wij terug wilden laten komen en die wij gezien hebben.

De infanteriegroepen zijn na aankomst in Zuid-Limburg ontdaan van het merendeel van hun uitrusting, waaronder hun slaapzakken. Aansluitend hebben een aantal activiteiten plaatsgevonden waaronder verplaatsingen te voet, GVA klimmen onder leiding van onze LO/s organisatie. Eten werd in natura opgevoerd. De PC en OPC hebben in deze week zorg gedragen voor de evaluaties aan de hand van het IK 2-16.

Tijdens deze week heeft de Bravo-compagnie een goed voorbeeld gezien als het gaat om bovengenoemde mentale

componenten door een rondleiding op het fort Eben Emael, net over de grens in België. Niet alleen heeft de rondleiding gezorgd voor een welverdiend rustmoment, maar heeft ook de ogen geopend voor wat een goed team kan bereiken indien zij de wil en de middelen ertoe hebben.

Typisch Nederlands weer heeft zeker bijgedragen aan de competentie doorzettingsvermogen. De groepen hebben zich onderscheiden in de (goede) tijden op de alternatieve hindernisbanen, de speedmars en brancardrace en de omlooptijden van de verplaatsingen te voet. Uiteindelijk is de de bravo-groep van het eerste peloton als winnaar uit de bus gekomen. Gezien de inzet die is vertoond gedurende de week bijzonder verdiend.

Dankzij de moeder van de compagnie is de week afgesloten met een koud glas bier en lekker –maar vooral ook veel – eten.

De GANZEN

Sgt Rob A-cie

"De verschillende onderdelen van de infiltratie, verkenning en exfiltratie hebben we op een prima wijze ingevuld. Gedisciplineerd blijven tijdens verplaatsingen, het contact maken met eigen troepen en beveiligen bij een oversteek zijn hier voorbeelden van. De stille overval hebben we goed uitgebuit en ook de verkenning ging prima. Belangrijker nog is dat we als peloton inzetbaar zijn gebleven en dan ook nog eens de eerste plaats behalen! Fysiek was dit de juiste prikkel ons peloton. Ondanks het slechte weer en alle uitdagingen op ons pad, hebben we door samenwerking het moraal zeer hoog kunnen houden! Alleen toen we hoorden dat we gedeeld eerste waren was iedereen sip..!"

De BULLDOGS

Sld1 Benno B-cie

"De sterke verhalen voor thuis zijn altijd mooi: vijandelijke kampen die overvallen moesten worden, bruggen die alleen via een touwladder te beklimmen waren en paardenkarren die prompt rechtsomkeert maakten, omdat het paard op hol sloeg van een peloton gecamoufleerde infanteristen. De verordening dat er geen munitie gebruikt mocht worden zorgde voor de nodige hilarische momenten als er vuurcontact met de vijand was. Met een gezonde dosis inlevingsvermogen kwamen we de acties uiteraard gewoon door. Al met al eindeloos veel kilometers gemaakt en flink afgezien, maar je leert je maten ook weer een stuk beter kennen!"

How does Mozilla Firefox scale to put nearly half a billion users in control of their web experience? Get the story at juniper.net/innovators
IT'S TIME TO BUILD A NEW NETWORK.

JUNIPER
NETWORKS

Limburgse jagers gaan de strijd aan tijdens oefening "basic blij"

Tint Evellen B-cie

In week 23 van 2012 hebben de infanteriepelotons van 42 BLJ deelgenomen aan de oefening "Basic BLJ". Dit is een jaarlijks terugkerend item waarbij de pelotons strijden om zich een jaarlang de beste eenheid van 42 BLJ te mogen noemen. De wedstrijd bestaat uit het uitvoeren van verschillende opdrachten, zoals het uitvoeren van een overval, tactisch verplaatsing, wateroversteek en objectverkenning. Deze opdrachten zijn in een tactisch scenario gegoten en werden uitgevoerd in het gebied tussen Maastricht en Venlo. De oefening werd afgesloten met een barbecue en een herdenking bij het monument van de Limburgse Jagers in Weert.

DOELSTELLING

De doelstelling van de oefening Basic BLJ is het trainen van de mentale en fysieke component en het testen van de BGT en van de uitgestegen infanterie. Het wedstrijdaspect zorgt voor een gezonde concurrentie strijd tussen de pelotons en versterkt de groepsbinding en saamhorigheid binnen de pelotons. Daarnaast brengt de oefening de huidige Limburgse Jagers terug naar de "roots" van 42 BLJ, namelijk het "Limburgse land". Dit zorgt samen met de herdenking in Weert voor het verhogen van de verbondenheid binnen het bataljon.

SCENARIO

Het tactische scenario bestond uit een conflict tussen de staten Nederovia (Nederland) en Pruisaria (Duitsland). Pruisariaanse eenheden hebben een groot deel van Limburg bezet. De opdracht aan de pelotons van 42 BLJ was: "Voer uit een infiltratie vanuit omg VENLO en

MAASTRICHT over verschillende routes richting een patrouille basis. Indien nodig doet u afbreuk aan de vijand. Vanuit de patrouille basis voert u uit een objectverkenning om inzicht te krijgen in de situatie over de verschillende overgangen in het vak tussen ROERMOND en HEERLEN. Na uitvoeren van de verkenningen voert u een exfiltratie uit richting VENLO en MAASTRICHT."

UITVOERING

Op maandagochtend van week 23 kregen de pelotonscommandanten (PC'n) de bevelsuitgifte. Vervolgens moesten de laatste spullen bekapt worden en vond er een tenue- en uitrustingspectie plaats. Er mochten geen extra etenswaren, GPS, of telefoons meegenomen worden. Aansluitend werden de pelotons naar Limburg gereden en afgezet op een locatie. Vanaf daar begonnen de pelotons met een tactische verplaatsing. Op de route moesten de PC'n contact maken met partizanen. Deze partizanen konden extra informatie over de route en de vijand of extra voeding geven. Daar stonden echter wel opdrachten tegenover, zoals een helirappel van een brug en daarna aan de andere zijde met een touwladder

omhoog klimmen. Daarnaast konden de pelotons tijdens de verplaatsing op vijand stuiten. Deze vijand diende uitgeschakeld te worden. Overdag moesten de pelotons een patrouillebasis inrichten. Daar konden de voeten even tot rust komen. Donderdagochtend zat het zwaarste gedeelte van de oefening erop en konden de pelotons op de kazerne in Budel herstellen van de fysieke inspanningen. 's Avonds konden de verhalen over de oefening uitgewisseld worden bij de bataljons barbecue en zorgde het bier ervoor dat de zere voeten snel vergeten werden. De volgende ochtend werd het bataljon naar de KMS in Weert gebracht. Daar vond de herdenking van de oprichting van het Regiment plaats bij het monument van de Limburgse Jagers. Bij deze herdenking werd ook stil gestaan bij het overlijden van Limburgse Jager van Verdienste Majoor bd. Sjeng Derks.

"NIET BETER, WEL ANDERS"

We kunnen terugkijken op een geslaagde oefening, waarbij de pelotons mentaal en fysiek sterk geprikkeld zijn. De prijs van beste peloton is uiteindelijk naar twee pelotons gegaan, namelijk naar het samengestelde peloton van de D-cie en naar ehd 4 van de A-cie. Volgend jaar zal de oefening "Basic BLJ" weer uitgevoerd worden en kunnen de pelotons opnieuw de strijd met elkaar aangaan. De lijfspreuk van het bataljon blijft echter "niet beter, wel anders" en de oefening heeft zeker bijgedragen aan de saamhorigheid binnen het bataljon.

De EAGLES

Kpl1 Rik C-cie

"Wat een kut gevoel die geschaafde benen tijdens het marsen. Ik kon wel janken. Bij de laatste 10 kilometer begonnen ze goed te branden. Maar gelukkig kwam er aan die lange saaië nacht een eind. Poncho's neerzetten, een blik vreten in je mik en daarna lekker mijn oogjes dicht en mijn schouders een momentje rust geven. Toen ik mijn ogen weer open deed na al 3 wachten gedraaid te hebben was iedereen weer een beetje wakker en konden we lekker ouwehoeren. De sfeer zat er bij ons gelukkig goed in en we hadden zin in de komende nacht, omdat we hoorden dat die iets meer uitdaging zou hebben. Even een paar heuvels op en af en daar kwamen we aan bij een paadje en wie zagen we daar de mannen van de sport (altijd leuk om hun te zien). De touwladders waren voor sommige mensen erg zwaar na die nachten lopen met de rugtas en de kilometer voorspellingen van Sergeant "V". Ik had echter geen moeite om het laddertje op te klimmen. Maar misschien komt dat omdat ik altijd al veel gewicht de trap op moet zeulen als ik naar bed wil. Daarna nog een paar kilometer en BBQ'en met wat bier. Hoeveel zeg ik niet, dat is voor een andere keer."

Goose Warrior: A-cie exfiltreert onder verzwaarde omstandigheden van Oirschot naar Breda

Tint Joost (JMP) van Nunen

Militair vermogen getest en getraind. Het is maart 2012. De uitgestegen infanteriegroepen van de Alfa compagnie leggen oefening Goose Warrior af. De ingrediënten: minder slaap, minder eten en daarbij vooral meters maken. Pittig. Compagniescommandant kapitein Ferry Aalbers heeft voor deze oefening het trainen van de fysieke en mentale component als doel gesteld. De optelsom van de fysieke, mentale én conceptuele component is gelijk aan militair vermogen en Goose Warrior blijkt de ideale oefening om in ieder geval te kunnen beoordelen hoe de kerels er fysiek en mentaal voor staan. Slecht weer is wel aangevraagd, maar niet geleverd..

OVERLOPEN

De twee gelijktijdige pelotonsaanvallen op de vijandelijke verkenningseenheden slagen, maar de vijandelijke hoofdmacht rukt sneller op dan verwacht. Het gebied van de A-cie wordt overlopen, waardoor de pelotonscommandanten hun groepen de opdracht moeten geven te exfiltreren. Eigen troepen richten op hetzelfde moment een verdediging in op

De PANTERS

Sgt1 Randy D-cie
"Wij, Verk pel, werden samen met de twee MRAT-pels van onze D-cie tot een peloton gevormd, om aan Basic BLJ deel te nemen. Dus hebben wij ons eigen voertuig optreden op een lager pitje gezet om ons te richten op het uitgestegen infanterie werk. Wij stapten vrolijk, gemotiveerd en professioneel de oefening Basic BLJ in. Deze wedstrijd hield in het verplaatsten te voet van Maastricht richting Venlo, met een aantal opdrachten tussendoor, zoals een alternatieve wateroversteek, overval, objectverkenning enz. Na een pittige start in het zuiden waarbij de heuvels stiekem twee slachtoffers van onze club eisten, was het noorden van Limburg een kans om snelheid te maken en naar de overwinning te marcheren. Tot op het laatste moment was iedereen professioneel in zijn rol bezig geweest en heeft hier en daar moeten acteren naar functies, waar deze liever niet terug gevonden wil worden. Zo bleek er een Sgt1 niet in staat om op een hek te zitten met een PZF, een andere Sgt1 had moeite met het weinige reliëf in het noorden van Limburg, een Sld1 die 18 graden Celsius toch wat te koud vond voor een koude start, en blijkt een OT'er op wacht toch een reden om te onttrekken. We hebben de overwinning binnen en daar zijn we allemaal trots op. We verheugen ons op toekomstige krachtmetingen."

de lijn Breda. Nog een flink stuk westwaarts verplaatsen dus!

SAFEHOUSE MET EEN LUCHTJE

Bij de eerste partizaan (behelpzame burger) staat direct een tactische wateroversteek te wachten, een ideaal begin van de week zo. Hierna verplaatsen de mannen richting het "safehouse". Dit veilige onderkomen is bij een lokale boer waar ze letterlijk onderdak vinden tussen de koeien! Voor sommigen misschien wel de eerste mentale tik. Tijdens het verblijf moet er regelmatig weggedoken worden voor een patrouillerende vijand. Hier is geen tijd en ruimte om rond te hangen.

VIERVOETERS

De volgende ochtend krijgen de groepen de kaart verstrekt waarvan een routeschets gemaakt moet worden naar het volgende punt. Geïmproviseerd oriënteren en kaartlezen zijn basisvaardigheden. De groepen bereiken het punt en krijgen van de heer Overbroek de benodigde informatie, maar niet voordat een heel eind verderop een neergestorte piloot moet worden behandeld en opgepikt. Een behoorlijke fysieke prikkel. Vervolgens snel in schuilbivak en de volgende avond weer contact leggen met diezelfde Overbroek. De oefenvijand zit ook niet stil en gaat ondertussen met behulp van echte speurhonden op zoek naar de schuilbivakken. Een aantal groepen ondervindt aan den lijve dat een schuilbivak nauwkeurig betrokken moet worden. Niet goed = opnieuw!

RENDEZ-VOUS

Uit betrouwbare bronnen blijkt dat er op munitiecomplex Alphen een in de haast verlaten vijandelijke commandopost is. Dé plek om aan informatie te komen! Er is nog wel vijand aanwezig. Woensdag-

nacht wordt het complex daardoor tactisch benaderd, de juiste bunker wordt gezocht en vervolgens doorzocht. Met de benodigde gegevens ontcijferen de mannen de locatie van water en voedsel en ook de plannen en locaties van de vijand. Uiteraard geeft de groepscommandant deze informatie door aan zijn pelotonscommandant (PC). De PC beveelt daarop zijn groepen elkaar weer te treffen in de omgeving van de Galderse Meren.

Donderdagnacht komen de groepen weer gefaseerd bij elkaar. De PC geeft zijn bevel voor de pelotonsaanval en niet veel later stappen de groepen op het strand van de Galderse Meren in de motorboot. Bestuurd door niemand minder dan de CC zelf. Hij brengt ze aan de overzijde aan wal. Snel verkennen, de vuurbasis weggelassen en op uur U (uitvoering) barst het geweld los. Ondanks de vermoeidheid slagen de pelotons erin snel en agressief de vijand voor de laatste maal uit te schakelen. Moe, maar voldaan en vooral sterker dan voorheen gaan de mannen terug richting Oirschot.

POSITIEF

De kerels vonden de oefening leuk en uitdagend. Veel enthousiaste reacties en de nodige leermomenten maakten Goose Warrior tot een geslaagde oefening. Compagniescommandant kapitein Aalbers denkt er ook zo over: "Fysiek en mentaal was dit een prima oefening en na Goose Warrior weten de mensen wat ze aan zichzelf en elkaar hebben. Een basis voor het vormen van een gevechtseenheid, waarin mensen op elkaar moeten kunnen vertrouwen. Ik ben tevreden over het resultaat, de meeste mensen hebben de oefening probleemloos afgerond."

Load Handling Systems for military applications

Military load handling requires tailor made solutions because of the arduous terrain and challenging climate conditions in combination with tactical circumstances. Cargotec can help you and has a long track record in dedicated (military) load handling solutions. For off road forklift truck applications Cargotec can offer solutions from the MOFFETT and the KALMAR range.

Versatile equipment is an important feature for out of area missions. A couple of the versatility solutions are:

- Rough Terrain Forklift Trucks which can (de)stuff ISO containers
- 4 Way MOFFETT forklift trucks drive in forward, rearward and, with the front wheels 90° hydraulic turned, left and right direction
- "Cat C" compliant Rough Terrain Forklift Trucks to handle ammunition and missiles in bunker areas
- Rough Terrain Container Handlers with special attachments like the Forklift attachment and the Sling attachment

Cargotec is the world leader in the demanding field of (military) logistics with well known brands:

- Hiab – load handling @ vehicles
- MacGregor – load handling @ vessels
- Kalmar – load handling @ terminals and ports

Cargotec UK Limited
Government Business Operations

Cargotec Industrial Park
Ellesmere, Shropshire
SY12 9JW, UK
Tel: +44 1691 623 100
Email: gboenquiries@cargotec.com

Office in The Netherlands
P.O. Box 141
5530 AC Bladel
Tel: +31 497 362 135
Email: frank.van.dongen@cargotec.com

www.cargotec.com

CARGOTEC

we keep cargo on the move™

KALMAR RT 5K 4 wheeled Rough Terrain Forklift Truck

KALMAR RT240 Rough Terrain Container Handler handling a 20' ISO container

MOFFETT M9S 3 wheeled Rough Terrain Forklift Truck

MOFFETT M8 - 4 Way in "Cat C" compliant version drives in forward, rearward, left and right direction

Eagles ervaren CV-90

Sgt Aerts, voertuigcommandant, Ehd 4, C Eagle compagnie

Na 11 weken omscholing in Amersfoort en een steunverlening van twee weken aan de cursus "uitgestegen commandant" op de Leusderheide, begin dit jaar, waren daar de 1e ervaringen voor het 1e peloton van de C "Eagle" compagnie. De volgende activiteit, die op het lijstje stond, waren de pantserbivakken. In dit stuk wil ik een indruk geven van enkele ervaringen die wij hebben gehad tijdens pantserbivak 1 en pantserbivak 2.

Maandagochtend 08.00 uur. Een drukte op de plaat. De voorbereidingen voor het eerste pantserbivak zijn in volle gang. Munitie wordt verdeeld, voertuigen worden bekapt met uitrusting en gecamoufleerd, systeemtesten worden uitgevoerd. Het duurt allemaal wat langer dan normaal. Hoe komt dat nou? Als ik erop terugkijk heb ik geen flauw idee. De voorbereidingen die getroffen moeten worden verschillen niet zo veel als bij de YPR. Misschien is het wel het onbekende?

Terug naar de basis

Eenmaal aangekomen op de bivaklocatie begonnen de eerste lessen al snel. Terug naar de basis, uitstijgdrills, statisch op de open plaat. Wie zit waar in het voertuig? Waar loop je naartoe? Waar ga je staan/liggen? Voor velen was dit "alweer" pantserbivak 1. Maar nu was het even wat anders. De drills bij de CV90 zijn iets anders dan bij de YPR. Dit in verband met een voertuigcommandant, die op het voertuig blijft, en nu vanzelfsprekend een uitgestegen groepscommandant, die als eerste buiten het voertuig staat. Na een middag in- en uitstijgen zat het er prima in. Het uitgestegen peloton zat goed in het plaatje hoe ze hun drills moeten uitvoeren. Met wat aanvullingen

van de voertuigploegen over do's en don'ts met het voertuig was het plaatje compleet. Wij als voertuigploegen hebben hier ook wat aan gehad. Zo kregen we een goed beeld van wie zich waar bevindt, want het is allemaal net even wat anders als in de YPR uitstijgdrills.

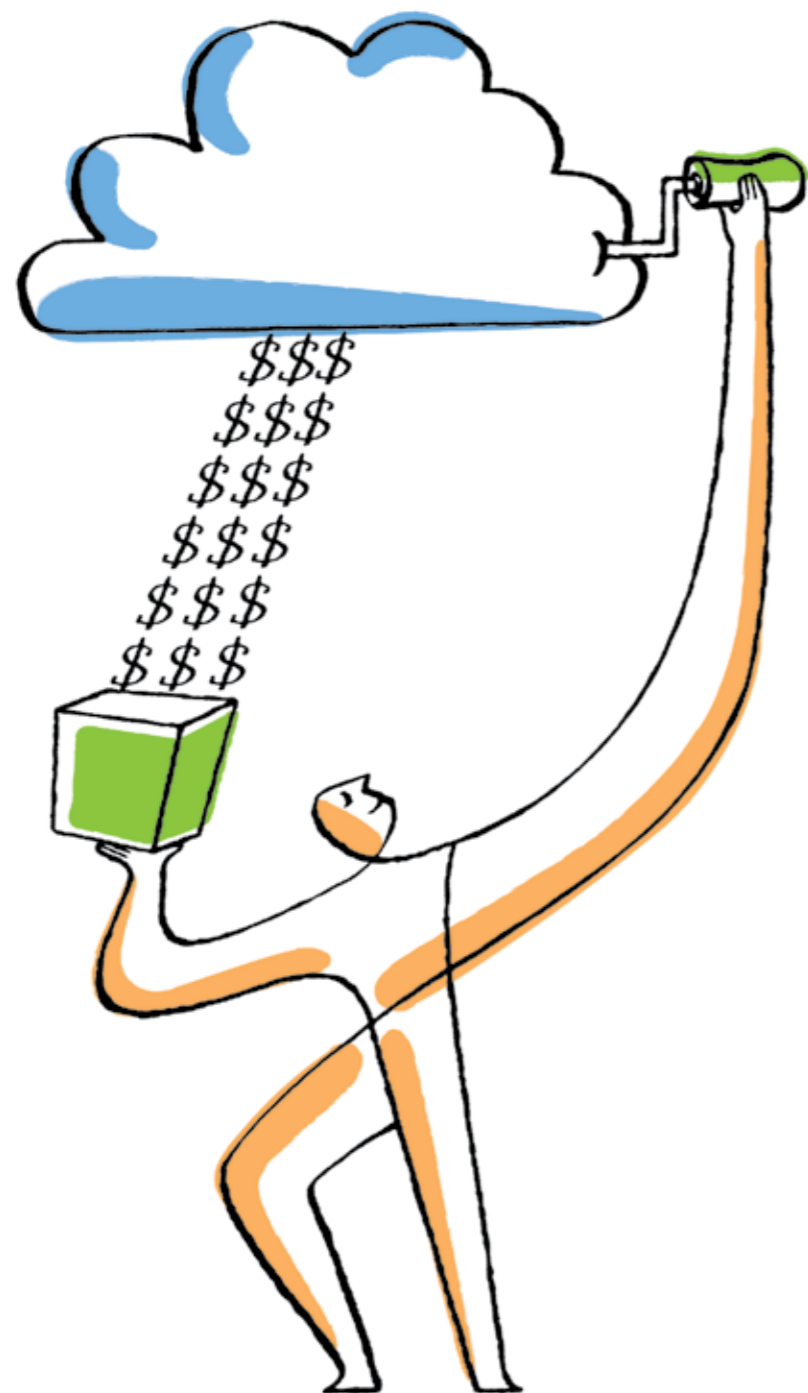
Communicatie

Het mooie van het bereden optreden is dat je zolang mogelijk bereden blijft. Dit kan alleen beter met de CV90. Hierdoor verandert er dus het een en ander tijdens bijvoorbeeld een "rood" verplaatsing of contact drills. Omdat we gestabiliseerd rijden, en dus rijdend kunnen vuren in combinatie met de snelheden, wordt ons optreden op sommige momenten sneller. Dit betekent

Don't just be a cloud builder.
Be a rainmaker.

IT thought leaders and over 1 billion end users profit from clouds built on a NetApp storage foundation. To make sure your storage architecture is designed to deliver all the rewards the cloud has to offer, visit NetApp.com/BuiltOn.

Go further, faster*

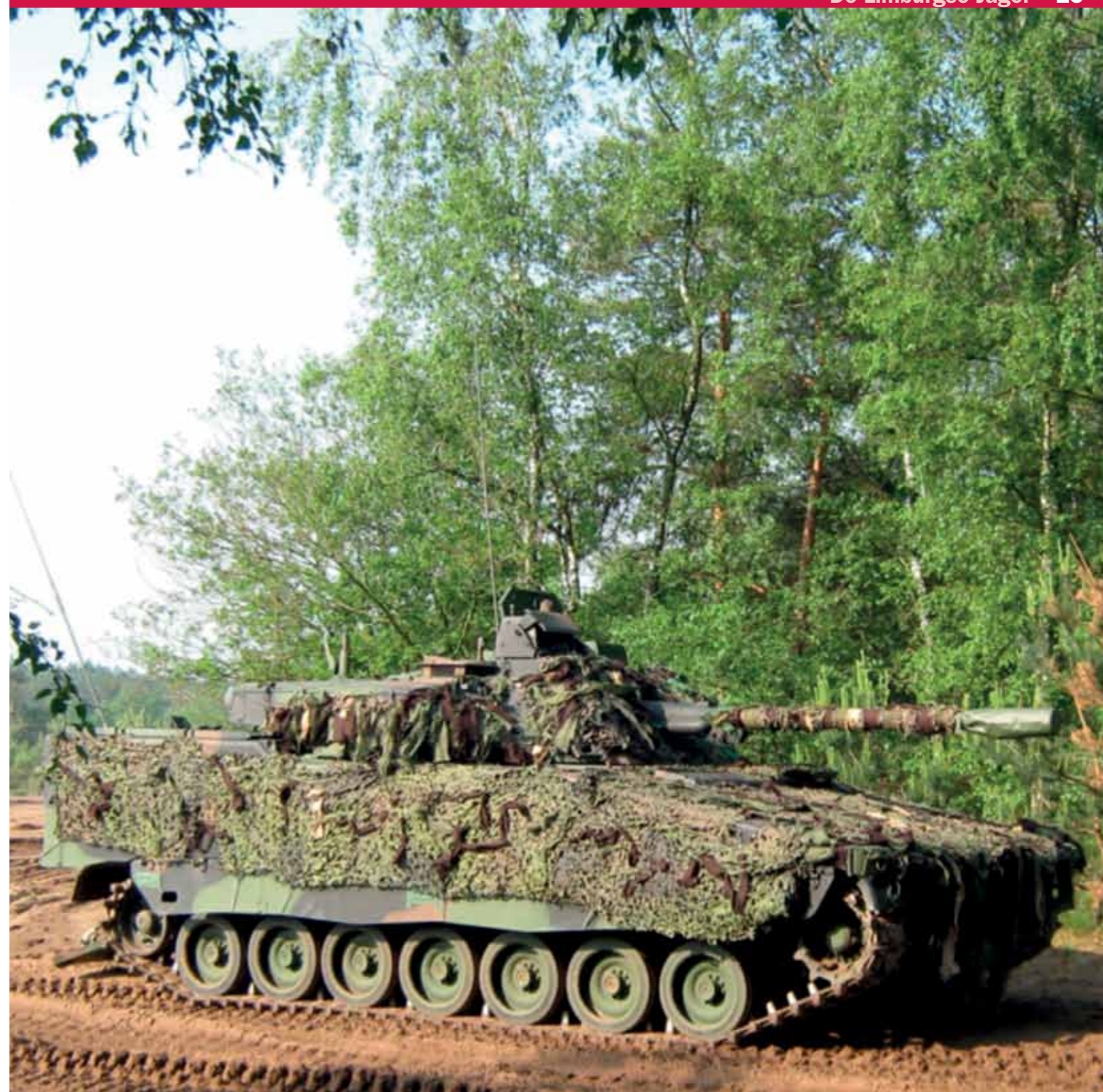

Profitable clouds are built on **NetApp**

Scan to learn how to reap the full rewards of the cloud. Get the app at 2dscan.com.

©2011 NetApp. All rights reserved. Specifications are subject to change without notice. NetApp, the NetApp logo, and Go further, faster are trademarks or registered trademarks of NetApp, Inc. in the United States and/or other countries. All other brands or products are trademarks or registered trademarks of their respective holders and should be treated as such.

dan ook dat je - als ik naar mezelf kijk als voertuigcommandant - een stuk drukker bent. Communicatie tussen de voertuigen is nog steeds heel belangrijk tijdens een verplaatsing. Als ik terugkijk denk ik misschien nog wel belangrijker als bij de YPR gezien de snelheden, die je nu kunt behalen. Ook het samenspel tussen boordschutter en chauffeur is nog steeds van groot belang voor het slagen van een goede verplaatsing.

Spiegel

Het camoufleren van het voertuig kwam ook terug in de pantserbivakken. Lekker

een ochtend stoelen met "statisch kort" en "lang". Maar ook het camoufleren van het voertuig zelf. Als eerste hadden we de "bakken" met camouflagenetten bekleed, later kwam daar nog extra jute bij. Tijdens de verplaatsingen kwamen we er al snel achter dat camouflage heel belangrijk is. Zo bleek onder andere dat tijdens regen het frontpantser één grote spiegel werd. Zo zijn we dus de camouflage gaan aanpassen zodat dit niet meer opvalt. Ook nu nog blijven we tegen dat soort zaken oplopen, dus je blijft bezig met verbeteren.

Conclusie

Verder hebben we natuurlijk nog meer elementen beoefend die aan bod komen tijdens pantserbivakken, maar zoals ik al eerder schreef, zijn dit de eerste ondervindingen.

Als je me nu vraagt hoe ik erover denk? Dan zeg ik: goed! Er is nog veel te leren, maar dat gaat wel gebeuren, daar ben ik niet bang voor. De eerste ervaringen met de CV90 en de oefeningen tijdens pantserbivakken zijn in ieder geval wat mij betreft goed te noemen. Op naar pantserbivak 3.

C8 INTEGRATED UPPER RECEIVER

COLT®

C8IUR

COMBAT PROVEN +

ROBUST & RELIABLE +

OPERATIONAL FLEXIBILITY +

IMPROVED ACCURACY +

MILSPEC

COLT CANADA

Tel: +1-519-893-6840 Fax: +1-519-893-3144
 Email: postmaster@coltcanada.com WWW.COLTCANADA.COM

42 BLJ winnaar van de Zilveren Gill 2012

De Zilveren Gill-wedstrijd is een onderdeel van de Bartelsbeker. Tijdens deze wedstrijd strijden de MRAT-eenheden (Middle Range Anti-Tank) van de zeven Infanteriebataljons om de titel: Beste MRAT-peloton van de KL. Namens ons bataljon deden wij als MRAT-II van 42 BLJ D-cie mee met vijf man sterk.

Vorbereiding:

De wedstrijd bestond uit vier onderdelen en sport. Dit waren schieten persoonlijk wapen (COLT C8NLD), Indoor-trainer, materiaalherkenning (matherk) en wex'en stex'en. Onze voorbereiding voor de Zilveren Gill was kort, maar krachtig. Wij hebben op de schietbaan ons schietniveau op peil gebracht. De rest van de voorbereidingstijd hebben wij voornamelijk besteed aan matherk. Hier ging verreweg de meeste tijd inzitten omdat dit de complete cyclus bevat. Vol vertrouwen gingen wij uiteindelijk naar de Harskamp toe.

De dag voor de wedstrijd waren we, om een goede nachtrust te kunnen pakken, al richting de locatie gereisd. Helaas werd dit rond 02.00 abrupt verstoord door een afgaand brandalarm. Daar stonden wij dus met z'n allen in de kou. Uiteraard lieten wij ons hierdoor niet uit het veld slaan. Na een paar uurtjes geslapen te hebben, konden wij aan de wedstrijd beginnen.

Indoor-trainer: Als eerste begonnen wij aan de het onderdeel indoor-trainer. Tijdens deze proef kreeg elke schutter een individueel scenario waarin wij onze vaardigheden konden laten zien. Wij vonden dit onderdeel goed te doen en gingen met een goed gevoel naar de volgende uitdaging.

Schieten persoonlijk wapen:

Na een korte verplaatsing richting schietbaan, kregen

wij de volgende opdracht te horen. Wij moesten een drietal oefeningen schieten met ons persoonlijk wapen. De schijven bleven staan bij treffers waardoor wij geen idee hadden hoe wij dit onderdeel hadden gedaan. Ook werden onze resultaten niet bekend gemaakt. Gelukkig hadden wij geen tijd om ons hierover druk te maken omdat wij snel moesten verplaatsen naar de locatie van de volgende opdracht.

Sport:

Het onderdeel sport telde niet mee voor de prijs. Wij werden toegevoegd aan het deelnemende Infanteriepeloton van onze A-cie. De sport bestond uit een kleine hindernisbaan op het grasveld. Voorafgaand hieraan moesten wij een rondje sintelbaan speren. De opdracht was om, omgehangen, zo snel mogelijk als eenheid de hindernisbaan af leggen. Dit was redelijk snel gegaan en waren wij halverwege de wedstrijd.

Materieel herkenning:

Hier zagen wij het meest tegenop. De test bestond uit vijftig foto's van verschillende voertuigen dan wel onderdelen hiervan. Wij kregen een 6x42 verrekijker, waarmee wij naar het scherm konden kijken. Ons voorgevoel klopte, want het waren behoorlijk lastige foto's die wij te zien kregen. Het algemene

gevoel in onze groep was redelijk, maar wij waren des te meer gemotiveerd om door te gaan met ons laatste onderdeel.

Wex'en stex'en:

Hier was de opdracht om als groep tactisch in en uit stelling te komen. Wij hadden ons van te voren gevechtsgereed gemaakt. Met een gecamoufleerd gezicht en Panzerfaust-3 kwamen wij aan bij het onderdeel. Wij kregen een gebied toegewezen waarin wij afvuurposities moesten gaan betrekken. Deze hebben wij verkend conform de drill en vervolgens hebben wij ze betrokken. Ondanks de problemen met de trainingsmunitie verliep alles gesmeerd. Toen wij uiteindelijk klaar waren met alle onderdelen, hadden wij een goed gevoel over onze prestaties. De tijd moest nog uitwijzen wat wij toen al dachten en hoopten.

De prijsuitreiking:

Voorafgaande aan de prijsuitreiking werd het laatste schot van de YPR PRI gedaan. Na een lange en drukke dag was het eindelijk zover. Op de open vlakte van Baan Alfa stonden alle bataljons met hun deelnemers opgesteld. De prijzen werden uitgereikt en voordat wij er erg in hadden, was de uitreiking van de Zilveren Gill-prijs. Vol spanning hoorde wij de uitslag en toen kwam het goede nieuws: Wij hadden gewonnen!!!!

Wij gingen er zonder verwachting heen en kwamen met de beker terug. Na de rijstmaaltijd en een paar biertjes zijn wij teruggegaan naar onze eigen kazerne. Uiteraard hebben wij in onze woonkamer de overwinning verder gevierd.

Het winnende team bestond uit:
 Sgt-1 Berends;
 Kpl-1 Nijssen;
 Kpl-1 van de Sneyscheut;
 Kpl Jacobs;
 Kpl Kramer;
 Sld-1 de Neef.

Erewachten in Limburg

Elk zichzelf respecterend land ontvangt zijn hoge gasten met veel eergaards. Daarin fungeert doorgaans de krijgsmacht een belangrijke rol. Zij levert naast een muziekkorps, dat de volksliederen speelt, ook een zogenaamde erewacht. Een eenheid ter sterkte van zo'n 100 man met daarbij een vaandel met vaandelwacht. Het is voor dát vaandel waar de hoge gast, een vorst of president, de eer aan het ontvangende land bewijst met een groet of buiging. Veelal zijn de militairen van de erewacht gekleed in een bijzonder, ceremonieel, tenue. Vanwege dat tenue kwamen in het verleden meestal alleen de Garderegimenten voor deze taak in aanmerking. Maar sinds ons Regiment hierover ook beschikt zijn wij op gezette tijden ook aan de beurt. Ook ons land kent die gewoonte, traditie. Zo hebben we afgelopen april mogen zien en ervaren. Dat ervaren deden in het bijzonder de leden van de A-Compagnie. Met een pelotonsdetachement ingedeeld in een interservice erewacht verwelkomden zij op 17 april jl op de Dam in Amsterdam, President Gül van Turkije.

En twee dagen later vormden de voltallige A-Compagnie met ingedeeld het vaandel en vaandelwacht van ons Regiment en de Koninklijke Militaire Kapel Johan Willem Friso onder commando van kapitein Aalbers de erewacht bij het afscheid van de president. Het bijzondere hiervan was, dat dit plaatsvond op de Markt in Maastricht voor het prachtige stadhuis van de Limburgse provinciehoofdstad. Het was 53 jaar geleden dat een dergelijk staatsbezoek in Maastricht plaatsvond. Destijds in juli 1959 kwamen Koningin Juliana en Koningin Beatrix naar Maastricht. En ook toen werd de erewacht geleverd door 42 BLJ

destijds nog gelegerd in Ermelo. Dat was een volledige Regimentserewacht met "Ons" Tamboer en Fanfarekorps, vaandel en vaandelwacht en B-Compagnie onder commando van kapitein Toorop. Toen weliswaar gekleed in het eerste grijs met stalen helm. Een ware belevenis voor het oude Gouvernementsgebouw. Met de beide vorsten in de grensstad Maastricht werd de stad overlopen door inwoners van zowel Nederlands- als Belgisch-Limburg. Ook nu omzoomden vele belangstellenden de Markt in Maastricht. Niet alleen inwoners van Maastricht, doch vele Nederlanders en Belgen van Turkse afkomst kwamen "hun" President en hun Koningin van dichtbij aanschouwen. Dat laatste bleek uit de vele Turkse vlaggen die men met zich voerde en de uitingen uit de vele openstaande ramen van de monumentale gebouwen rondom de Markt. Het uitvoeren van deze erewacht bracht ook de mogelijkheid voor ons Regiment zich te presenteren in haar gelijknamige provincie. De heen- en terugmars naar en van de Markt voerde door de nauwe straten en langs de mooie, zonnige terrassen van het Onze Lieve Vrouwenplein en het Vrijthof. Dat is ook een mooie herinnering aan die inspanning om deze erewachten tot een succes te maken. Immers er moet voor worden geoefend, geweerbewegingen, marcheren en lang stilstaan. Het zich kleden in het ceremonieel tenue, wat op zich al bijzonder is. Ganzen jullie hebt het Regiment op voortreffelijke wijze gepresenteerd.

N.C.S. Vroom

NB Op de website zijn niet alleen foto's van de erewacht te zien doch op het videokanaal ook filmbeelden, zowel uit april jl als ook uit 1959.

VIDEO-OBSERVATIE

Video-observatie is niet meer weg te denken uit onze samenleving. Er is steeds meer behoefte aan video-observatie oplossingen zowel in tijdelijke als permanente situaties. Video-observatie als ondersteuning voor de handhaving van openbare orde en veiligheid.

Heijmans heeft een aantal oplossingen, die uitermate geschikt zijn voor de inzet bij evenementen, openbare orde vraagstukken, en wegwerkzaamheden. Deze oplossingen zijn voornamelijk gebaseerd op draadloze video overdracht en zijn geschikt voor inbouw in voertuigen en motoren. Voor de Inframarkt heeft Heijmans een camera ontwikkeld die onder alle omstandigheden maximale prestaties kan leveren. De camera is een samenstelling van een professionele videocamera ondergebracht in een zeer hoogwaardige buitenbehuizing. Deze Infracamera is uitermate geschikt om toe te passen zowel als observatie camera (bv. bij spits of plusstroken) en als incident management camera. Deze oplossing leent zich ook uitstekend voor de observatie van bedrijventerreinen en binnenstedelijke gebieden.

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met:
Anthony Elbers 06-54982293

Heijmans Communicatie & Beveiliging, Postbus 498, 5600 AL Eindhoven
Kijk op www.heijmans.nl of bel 040 295 7100

High End Security:

Voor de High End Security markt heeft Heijmans diverse Security oplossingen zoals een volledig stand Alone Thermische camera geschikt voor onder andere Defensie doeleinden.

Deze totaaloplossing bestaat uit een bestuurbare thermische camera op een kantelbare mast van minimaal 6 meter en heeft een interne stroomvoorziening goed voor tenminste 25 dagen. De mast is ook voorzien van de laatste technische ontwikkelingen op het gebied van draadloze video overdracht. UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) COFDM (Coded Orthogonal Frequency Division Multiplexing) en Satelietverbindingen of een combinatie hiervan behoren tot de mogelijkheden. De video streams zijn encrypted zodat meekijken onmogelijk wordt gemaakt.

Door deze verschillende technieken te combineren ontstaat een hightech Security oplossing die uitermate geschikt is voor de beveiliging van uitgestrekte gebieden en/of grote periferieën van risico-objecten.

Beste VVRLJ-vrienden,

Sinds de oprichting in november 2011 is het snel gegaan. Van nul naar meer dan ... leden. Dat klinkt goed, is ook goed, maar het kan nog beter. Waarom zult u vragen. Niet omdat het iets van een competitie is of zo, maar het is heel eenvoudig, hoe meer leden hoe beter.

Meer leden betekent namelijk dat onze veteranen elkaar beter kunnen vinden, kunnen bijpraten over vroeger en als het nodig is, elkaar kunnen helpen als het nodig is.

Op dit moment zullen veel veteranen zeggen, moet dat nou, zo'n VVRLJ, ik heb het al druk zat met mezelf. Niet nog een vereniging erbij of een Facebook lidmaatschap. Echter, om verhalen op te halen is het nooit te vroeg. En het is ook nooit te vroeg om contacten op te bouwen of beter gezegd, contacten in stand te houden en zo toevallig te merken dat een simpel berichtje al veel goed kan doen.

In de afgelopen periode ben ik naar een tweetal happenings geweest van het Veteraneninstituut. Allereerst was dat op 27 maart toen ik de eerste Martin Zijlstra Veteranenlezing¹ mocht bijwonen. Deze jaarlijkse lezing werd dit jaar gegeven door Joeri Boom. Voor diegenen die hem niet kennen, hij is als journalist tig keer in Afghanistan geweest en hij is ondermeer de schrijver van het boek "Als een nacht met duizend sterren". Een boek dat ik van harte kan aanbevelen omdat het niet zozeer het politiek wenselijke standpunt weergeeft of datgene wat het media-technisch goed doet, maar eigenlijk veel meer beschrijft wat het spanningsveld is tussen de werkelijkheid uit het veld ten opzichte van de politieke- of mediawerkelijkheid. Eigenlijk was dit ook de rode draad van zijn lezing. Deze lezing begon hij door op te merken dat zijn gastrol de nodige wenkbrauwen had doen fronsen bij Defensie Voorlichting. Dit vatte hij op als een compliment. Zijn lezing droeg hij

¹ Met de jaarlijkse Martin Zijlstra Veteranenlezing wil het Veteraneninstituut de publieke aandacht voor Nederlandse veteranen stimuleren en daarmee de steun aan en waardering voor veteranen bevorderen. De naam van Martin Zijlstra is aan deze lezing verbonden vanwege zijn jarenlange en grote verdiensten voor veteranen, eerst als lid van de Tweede Kamer (1989-2002) en later als voorzitter van het Veteraneninstituut (2003-2011).

op aan de veteranen, vaak jongelui die het toch maar hebben gedaan. Als we praten over Afghanistan dan hebben we het toch over een aantal dat ergens tussen 20 en 25.000 mannen en vrouwen ligt. Praten we over alle uitzendingen bij elkaar dan gaat het over een veelvoud aan veteranen. Hij vroeg zich af "Wat als al deze veteranen zich eens zouden verenigen in een politieke partij", maar gaf ook aan dat al deze veteranen, hoewel ze iets gemeen hadden, ook heel verschillend waren. En ik wil daar graag aan toevoegen dat dat maar goed is ook. Iedereen is uniek en ik zie diversiteit eerder als een kracht dan als een zwakte. Waar het om gaat is dat je weet wat je aan elkaar hebt en dat je op elkaar kunt bouwen als het makkelijk gaat maar ook als het effe tegenzit.

Joeri was opgevallen dat er nogal een verschil zat en zit tussen datgene wat er daadwerkelijk in een inzetgebied gebeurt t.o.v. de politieke-, media- of thuisfrontwerkelijkheid. Zonder de lezing in zijn compleetheid te herhalen is de kernboodschap dat het in het belang van de veteraan, maar ook van de overige spelers is, om een inzet van militairen bij de juiste naam te noemen. Om een missie politiek te kunnen verko-

pen verandert de naam van een missie in een oorlogsgebied opeens naar een opbouw- of politiemissie waarbij de gevechtshandelingen, die toch echt plaatsvinden, maar in zeer beperkte mate zichtbaar worden voor het Nederlandse publiek. Een politieke partij die het ene jaar vol gas tegenstand biedt tegen een oorlogsmissie blijkt enkele jaren later dezelfde missie opeens te steunen en dan een term als vredesmissie of politiemissie. De reden, politieke wenselijkheid. Berichtgeving die niet strookt met de militaire werkelijkheid op de grond, bewust of onbewust, draagt niet bij aan het verwerkingsproces van traumatische ervaringen door ingezette militairen. Natuurlijk is een vertaling van de omstandigheden ter plekke naar berichtgeving in Nederland begrijpelijk maar het beeld moet niet tegenstrijdig zijn. Enig politiek opportunisme is de politieke partijen, maar ook de media, niet vreemd waarbij de werkelijkheid op de grond niet verandert maar wel de berichtgeving. Iedereen beseft dat een missie waar net een langdurige oorlog is geweest wel degelijk oorlogshandelingen kan bevatten. Niet fijn of wenselijk, maar wel de werkelijkheid. Dit soort conclusies is geen verrassing voor de militair en zijn achterban.

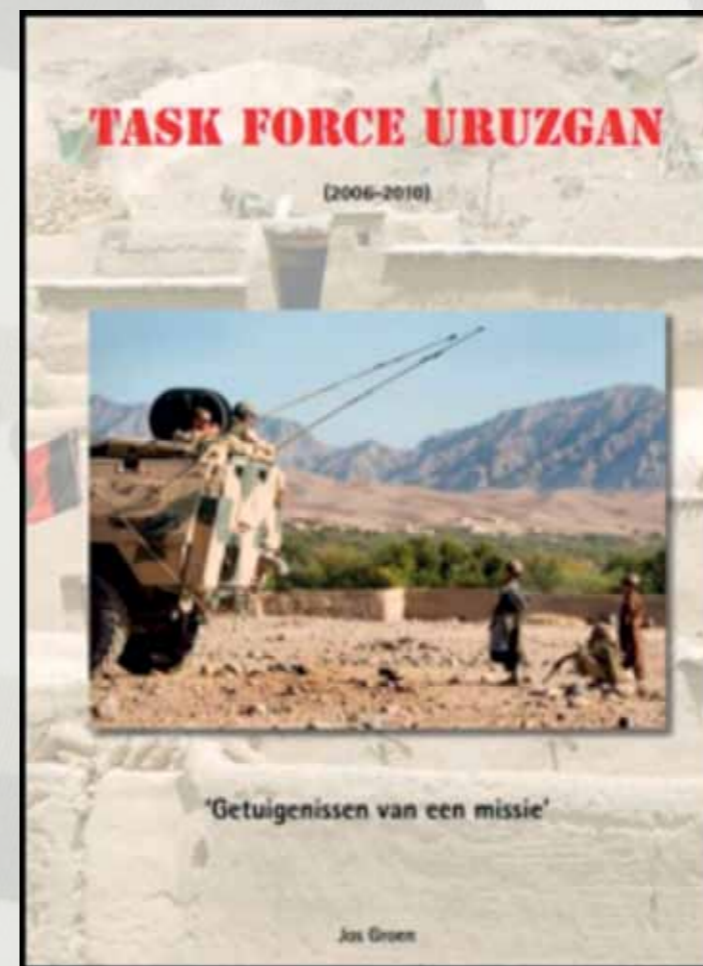
Het betoog van Joerie: Noem een missie zoals deze is. Ook gevechtshandelingen kun je uitleggen, ook als het gaat om een missie die tot doel heeft om een land op te bouwen. Uiteindelijk is dit het meest eerlijke. Niet alleen t.o.v. de kiezers, media of thuisfront maar vooral t.o.v. de veteraan. Een uitspraak die ik alleen maar kan ondersteunen.

Daarnaast heb ik het genoeg gehad om bij de boekpresentatie te mogen zijn van het boek "Uruzgan en de veteraan – getuigenissen van een missie". Ook dit boek kan ik aanbevelen omdat het over de verhalen van de grootste groep veteranen gaat. Mannen en vrouwen van de werkvloer vertolkt in de vorm van verhalen van commandanten van het pelotonsniveau door de gehele Afghanistan periode heen. Om de info te verzamelen heeft de schrijver, Jos Groen, stapels interviews gehouden met een hele serie commandanten. Een waar stukje monnikenarbeid. Tijdens de presentatie benadrukte de dagvoorzitter Ben Schoenmaker² dat soortgelijke interviews ook zijn gehouden met Libanon-veteranen met één belangrijk verschil. Daar vonden de interviews pas

20 jaar na dato plaats. Hij gaf aan dat tijdige vastlegging van ervaringen essentieel is. Ook dit is in het belang van veteranen.

Als ik het stuk tekst hierboven teruglees dan lijkt het haast alsof het alleen over Uruzgan gaat. Dit is natuurlijk niet het geval, het is alleen de missie die op dit moment nog het meest vers in het geheugen ligt. Dit aspect is wel iets om in het oog te houden, ieder heeft recht op erkenning en waardering. Niet alleen de veteraan van de laatste missie maar gewoon iedere veteraan. Ook daarom is een veteranenvereniging, waarin we elkaar kunnen vinden, van groot belang.

Dat ook de eerdere missies niet van een leien dakje gingen, ik weet dat dit een behoorlijk *understatement* is, bewijst wel het artikel in Landmacht van maart 2012. In dit artikel doen een aantal slachtoffers van PTSS hun verhaal. Trauma's zijn niet rang of stand gebonden, gelukkig is er inmiddels het besef dat een trauma pas jaren later, of juist jaren later, kan komen bovendrijven. In de waan van de dag is het helaas maar al te gemakkelijk om hier niet bij stil te staan.

² Prof. dr. Ben Schoenmaker is historicus in dienst van het Nederlands Instituut Militaire Historie.

Gelukkig heeft het overgrote deel van de veteranen goede herinneringen aan zijn of haar uitzending en heeft hij of zij de opgedane ervaringen een plekje weten te geven. Gesprekken met maten die weten waar het over gaat kunnen daarbij helpen. Samen staan we sterk, ongeacht rang of stand, vredesmissie of oorlogsmissie. Voor de ervaring zelf maakt het niet uit, maar begin april is de definitie van veteraan veranderd. Vroeger was je alleen veteraan als je "militair buiten dienst" was, tegenwoordig kan ook de actief dienende militair een veteraan zijn. Ook

dit is een stukje erkenning en waardering.

Deze erkenning en waardering proberen we te ondersteunen met onze VVRLJ. Onze mannen en vrouwen hebben een platform nodig. Hoe dat platform wordt ingericht kan per missie verschillend zijn. De club van Dutchcoy 4 is immers niet te vergelijken met ISAF TF-E 8. Een individuele uitzending naar Soedan is ook weer niet te vergelijken met IFOR 1. Of wel niet alleen de mensen zijn uniek, maar ook de afzonderlijke uitzendingen zijn uniek. Daarom zijn we ook per missieverband georganiseerd zodat het eenvoudiger is om zaken te organiseren en elkaar te vinden. Daarom heeft de VVRLJ geen vast programma dat wordt opgelegd aan de missieverbanden, het gaat immers om wat onze veteranen willen en niet om wat het bestuur wil. Daar waar mogelijk blijven we natuurlijk wel aan de weg timmeren en zoeken we mogelijkheden om elkaar te ontmoeten. De jaarlijkse Algemene Ledenvergadering is bijvoorbeeld een mooie kans om te fungeren als reünie. Daarvoor moeten we elkaar wel weten te vinden. Dat is op dit moment onze hoofdinspanning. Daar staan we trouwens niet alleen in, ook het Veteraneninstituut draagt een steentje bij in de vorm van de *buddy finder*. Een mooi initiatief dat goed aansluit bij de diverse veteranenverenigingen. <http://www.veteraneninstituut.nl/missie-volbracht> Breng eens een bezoekje aan de website van het Veteraneninstituut zou ik zeggen.

Hetzelfde is natuurlijk van toepassing v.w.b. de website van de Limburgse Jagers.

<http://www.limburgsejagers.nl/content/vvrlj>

Welke andere "vaste" activiteiten we met de VVRLJ gaan ondernemen is iets wat we met z'n allen bepalen. Of wel laat je horen via een missieverband of via de website. Laat ik afsluiten met te zeggen, ben je Veteraan en ben je uitgezonden als Limburgse Jager of onder de vlag van de Limburgse Jagers, wordt dan vooral lid van de VVRLJ. Het kost je niet veel maar het kan jou of een maat gigantisch veel opleveren.

Niet beter, wel anders.

Saamhorigheid en daadkracht.

Eens Limburgse Jager, altijd Limburgse Jager.

Dutch Coy IV, de vergeten compagnie

A cie 42 Painbat LJ

Juni – November 1995

Nadat de laatste dienstplichtigen 42 BLJ in 1993 hadden verlaten, werd in 1994 de A-cie langzamerhand gevuld met Beroeps Bepaalde Tijd. Voordat de compagnie geheel gevuld was, werd het

bataljon – Acie inclusief – in september 94 aangewezen om medio 1995 als eerste pantserinfanteriebataljon de luchtmobiele bataljons af te lossen, die actief waren in het kader van UNPROFOR in Bosnië. De compagnie was voorbestemd naar Simin Han te gaan terwijl de rest van het bataljon zich moest voorbereiden op de enclave SREBRENICA.

CA. Simin Han was een dorpje vlakbij Tuzla in Noordoost Bosnië in het zuiden van de zogenaamde Sapna Duim. Dit gebied lag in Bosniac gedomineerd gebied, maar was ook voor UN soldaten niet toegankelijk gebleken.

Een intense voorbereidingsperiode volgde, waarvan als belangrijkste momenten de oefeningen WAGRAM, TOGETHER STRONG en de brigadegedeide oefening op VOGELSANG te noemen zijn. Als ware het zo geënceneerd, werd de afstand tussen de A-compagnie en de rest van het bataljon groter naar gelang de voorbereidingsperiode vorderde. Ondertussen liepen de spanningen in Bosnië en met name in de drie enclaves in Bosnisch-Servisch gebied ook op. Toen de voortdetachementen in juni 1995 onderweg gingen, strandde het detachement naar de enclave dan ook in Zagreb. De vier man bestemd voor Simin Han kwamen echter zonder noemenswaardige problemen ter plekke. Dit was niet zo voor de eerste slag van de compagnie. Onder leiding van de compagniescommandant, majoor Ries Engbersen, kwam het konvooi op de eerste dag tot GORNI VAKUF (net in Bosnië) waar het voor een road block tot

stilstand gedwongen werd. In de twee dagen dat de Bosniacs geen doorgang wilden verlenen, doodde de compagnie de tijd met slapen, spelletjes spelen en wacht lopen. De bewegingsvrijheid was minimaal door een mijnenveld links en rechts van de weg, maar toch wist de compagnie de Bosniacs tot opperste staat van paraatheid te brengen door compagniesappel te houden. Met 72 uren vertraging kwam het konvooi uiteindelijk in Simin Han aan, waar de compagnie van 13 Lmbl Bat blij was dat ze eindelijk naar huis kon. De spannende inrotatie was niet het enige dat anders was dan verwacht werd van de missie in Simin Han.

Toen de tweede slag van de compagnie bijvoorbeeld in Simin Han aankwam, was er geen tijd om even rustig te acclimatiseren. Uitstijgen en de plunjebaal opbergen kon nog net, maar daarna werd er meteen verplaatst naar Tuzla Airbase. De enclave SREBRENICA was gevallen en de Bosnische Serviërs hadden de vrouwen, kinderen en oude mannen vlakbij de Sapna Duim gedumpt. Vandaar werden ze door UNPROFOR doorvervoerd naar Tuzla Airbase. De humanitaire hulpverleners waren niet tijdig gereed om zo'n hoeveelheid vluchtelingen op te vangen en dus moest onder andere de Acie zorg dragen voor de opbouw, bewaking en andere regelingen van een vluchtelingenkamp. Ondanks de goede voorbereidingsoefeningen was de aanblik van zoveel ellende voor de meeste compagniesleden schokkend. Velen zullen de geur nooit vergeten. Vanaf half augustus was er sprake van routine. In vaste schema's van patrouilles uitvoeren, compounddienst en bemensing van OP T2 (een vooruitgeschoven waarnemingspost op

de confrontatielijn) gingen de dagen voorbij. Totdat de NAVO besloot in te grijpen en bombardementen op Bosnisch-Servische doelen ging uitvoeren. Een staakt-het-vuren werd afgekondigd en geruchten over het einde van UNPROFOR en dus de missie van de Acie werden sterker. In de aanloop hiervan kreeg de Acie nog wel extra opdrachten. De demarkatielijn moest in kaart gebracht worden en onderhandelingen tussen de drie strijdende partijen moesten beveiligd worden. Een echte breuk met de tot

dan toe blauwe opdrachten. Ook deze groene opdrachten, aangestuurd door de second kapitein Vonk, werden tot een goed einde gebracht. Hierna was het echt toewerken naar het einde van de missie. Nordbat bleek bereid de compound en de gebiedsverantwoordelijkheid over te nemen. Doordat de compagnie daar de hele missie al goed mee had samengewerkt ging dit moeiteloos. Door het goede voorbereidende werk onder leiding van luitenant logistiek Van Nugteren kon ook het

terugvoeren van al het materiaal geen roet in het eten gooien. Bij slag 1 van de terugverplaatsing probeerde het weer nog even dwars te liggen. Hevige sneeuwval vertraagde de aanvankelijke planning 4 dagen en ook de reis zelf duurde aanzienlijk langer. Ook nu werd weer niet opgegeven en eind November was de gehele compagnie terug in Seedorf. De medalparade, die opgeluisterd werd met een optreden van Corrie Konings, was het einde van een missie waaraan menig compagnieslid nog vaak aan terug zal denken.

Lkol Jan H. Vonk
C-1 Cimic Bataljon

Kolonel "Ome Jan" en Majoor "Sjeng"

De kolonel was Commandant van het Regiment, groot van geest en gave, maar vooral ook klein en gezet van stuk. Nee, ik noem geen naam, want hij zou in staat zijn uit zijn graf te treden voor een fikse reprimande. "Morgenvroeg om acht uur bij de Stop van Ternaaien, straflijst onder de arm" was één van zijn gevleugelde uitspraken. Hij had wat moeite met zijn fysieke afmeting en je mocht er zeker niet mee spotten.

Ik had het genoeg, nou ja genoeg, om qua lichaamsbouw sterk op hem te lijken en daarom vormde ik misschien de uitzondering, die met lichte zelfspot toespelingen mocht maken op ons beider figuur. Toen ik eens tegen hem zei dat ik wellicht de enige was die hem récht in de ogen kon kijken beoordeelde hij dat als een aanvaardbare grap. Een uitbundige lach was dan je loon.

Een enkele keer kon hij een opmerking van deze aard echter minder goed verdragen. Zo bijvoorbeeld toen ik hem mocht eren bij zijn afscheid in de Officiersmess Fort Sint Michiel in Blerick. Staande op een veilingkistje begon ik mijn toespraak met de opmerking dat ik nu eindelijk eens een keer boven hem wilde ufsteken. Zonder woorden toonde hij duidelijk hierover toch "not amused" te zijn. Nee, je moest in die dingen erg voorzichtig zijn.

De mannen van het 42e Bataljon Limburgse Jagers in Seedorf namen dat

niet zo serieus.

Het was ook altijd weer een héél gedoe als de regimentscommandant helemaal uit Maastricht naar Duitsland kwam voor de beëdiging van jonge officieren. We kennen dat wel, de compagnieën aangetreden in carré, het intreden van het vaandel, het openen van de ban, de ceremoniële inspectie. Je staat dan als CC vóór je compagnie, in dit geval de Stafcie, uiteraard met je rug naar de troep. Dan is het amper mogelijk om je gezicht in de plooi te houden als je achter je in onvervalst Limburgs hoort zeggen: "dao kump dae kogel weer" en laat ook maar achterwege om een onderzoek in te stellen naar de onverlaat. Méér dan de helft was immers Limburger en wat wil je dan. Humor hoort bij de zuiderling en dus ook bij de Limburgse Jager.

Nu deed zich voor dat het na een dergelijke beëdiging ongelofelijk ging sneeuwen. Dat gebeurde wel méér in het Noord-duitsse land en soms leidde dat tot bizarre toestanden. Een meter sneeuw in luttele uren was niet zeldzaam.

Dat was ook het geval toen die bewuste avond werd ná-gefeest in de mess. Dat duurde veelal tot diep in de nacht en toen we in zo'n vroeg uurtje de tocht naar het tegenoverliggende logeergebouw wilden maken hadden ijverige Genisten al een doortocht gegraven door de hoge berg sneeuw. De corridor bleek echter te nauw voor mensen als

onze kolonel. Geen nood, er waren genoeg jonge luitenants bereid om hun regimentscommandant op een nóg hoger niveau te tillen en over de sneeuw te schuiven. Aangekomen in het officiershotel mocht ik de kolonel, zij het niet zonder moeite, naar zijn kamer op de eerste verdieping brengen. "Welterusten kolonel". "Morgenvroeg om acht uur bij de Stop van Ternaaien, straflijst onder de arm! Geruime tijd later werd ik, als vaste bewoner gelijkvloers slapend, wakker van hevig gebonk op de deur. "Mess-president", smeekte de kolonel "kun je me nog eens naar mijn kamer brengen?" Bij een sanitaire onderbreking was hij de weg kwijtgeraakt. En daar is niets vreemds aan.

De kleine kolonel, sommigen mochten hem "Ome Jan" noemen, heeft gelukkig nog vele jaren deel uitgemaakt van de Limburgse Jagers-familie. Hij bezocht regelmatig het corpsdiner, de laatste keren zelfs manmoedig in zijn mobiele stoel. Dan was ik zijn uitverkorene om hem te leiden op de weg naar het toilet. Tja, ervaring speelt natuurlijk een belangrijke rol!

Ik denk nog vaak met enige weemoed terug aan deze ras-bourgondiër, die ernst en luim op een fantastische wijze aan elkaar wist te rijgen.

Ome Jan is een monument van het Regiment! Zo was ook de schrijver van dit cursiefje Majoor Sjeng

“ALPEN JAGERS”

Afgelopen 11 april 2011 overleed Luitenant-generaal Eelo Gitz. De generaal was in de jaren 1968-1969 bataljonscommandant van het 16e Bataljon Limburgse Jagers in Oirschot. Ook was hij een fervent Vierdaagse loper. Maar in 1969 was een andere mars in het “verre” Zwitserland, in Bern en omgeving, de nieuwe uitdaging. Hij ging er niet alleen heen, maar samen met een detachement van zijn bataljon onder commando van kapitein Frans van Harskamp. Dat dit opzien baarde blijkt uit het feit dat het Eindhovens Dagblad een verslag van deze buitenlandse trip van onze “Oirschotse” Jagers plaatste in haar uitgave van 22 mei 1969.

Het Verslag

Dertig militairen van het 16e Pantser-Infanteriebataljon Limburgse Jagers uit de legerplaats Oirschot hebben het afgelopen weekeinde deelgenomen aan de Tiende Tweedaagse marsen van Bern in Zwitserland. De voor het merendeel dienstplichtige Jagers waren gedurende meerdere dagen volledig te gast bij het Zwitserse leger, evenals een 30 personen tellend detachement van de Koninklijke Luchtmacht.

De Zwitsers wilden graag eens iets terugdoen na de fijne ontvangsten die Zwitserse wandelaars in Nijmegen mochten ondervinden tijdens de Vierdaagse marsen. Vandaar dat behalve de Luchtmacht, ook 15 Nijmeegse politieagenten in Bern meeliepen. Onder de ruim 9000 deelnemers waren in totaal 500 Nederlanders, op de twee genoemde detachementen na allen burgers.

Jan Lukassen, 21 jaar uit Kerkrade en

Jan den Boer, even oud en woonachtig in Roosendaal, zijn nog duidelijk bezig hun vele indrukken te verwerken. Hun eerste verslagen zijn doorspekt met woorden als “geweldig”, “heel bijzonder” en “grandioos”.

Forse Marsen

De Limburgse Jagers hebben geen extra trainingmarsen behoeven te maken om Bern mee te kunnen lopen. “Het paste allemaal in ons trainingschema voor de Nijmeegse Vierdaagse” aldus Kapitein F. van Harskamp die de leiding over het detachement uit Oirschot had. “Alleen train je hier op vlakke vrij eentonige wegen. We zijn toch al vaak op de hei, dus veel nieuws zie je op die trainingmarsen in de omgeving van de legerplaats niet”, aldus Jan Lukassen.

Dat het lopen in Bern meeviel, komt volgens hem ook omdat er veel meer afwisseling was; enorm veel te zien zodat je hele stukken nauwelijks wist dat je liep.

De militaire wandelaars waren zich overigens wel heel duidelijk bewust tijdens de beklimmingen van hellingen die in het parcours waren opgenomen. “Lange, langzame stijgingen, vertelt Jan den Boer. “Uiterst vermoeiend, zeker zonder ervaring. We hadden wel in Zuid-Limburg geoefend, maar daar zijn het korte steile hellinkjes”.

Bijzonder gastvrij

Bataljonscommandant Luitenant-kolonel E. Gitz, die een jarenlange Vierdaagse ervaring heeft, heeft ook deze Zwitserse tweedaagse meegelopen. Hij was bijzonder over zijn jongens te spreken. En over de gastvrijheid van de Zwitsers.

We hoefden maar te kijken en het stond klaar, niets dan lof voor de ontvangst en verzorging van het Zwitserse leger. Het betekende dat alleen de treinreis heen en terug en het privé-verteerginds voor eigen rekening kwamen.

Dat uitgerekend het 16e uit Oirschot naar Bern ging, is vooral te danken aan sergeant eerste klasse Henk Jansen. De fameuze wandelaar, die eertijds van Seedorf terug liep naar Nederland, die alle wandelmarsen meerdere malen liep en die ook Bern uit eigen ervaring kende. Hij bleek een onmisbare contactman, waaraan het detachement Limburgse Jagers veel plezier gehad heeft. Sergeant Jansen vertrok drie dagen eerder dan de wandelaars naar Zwitserland om zodoende tegelijk te kunnen aankomen. Sergeant Jansen heeft de heenreis namelijk per fiets gemaakt; de

zoveelste sportprestatie van deze man. Jan Lukassen en Jan den Boer hebben aan hun Zwitserse trip de beste herinneringen. Natuurlijk waren het tachtig zware kilometers, maar de entourage was meesterlijk. De excursies bijvoorbeeld naar de bijna 3000 meter hoge Schilthorn; de contacten met de Zwitsers, het ruilen van insignes en andere souvenirs, waarbij de belangstelling vooral uitging naar de baremblemen.

“Volgend jaar lopen we weer. We zwaaien wel allemaal eerder af, maar dan wordt het een soort reünie waarbij we op eigen kosten in Bern inschrijven en gaan meelopen”, aldus Jan Lukassen

die op slag enthousiast wordt telkens als het woordje Bern valt.

Wat deze trip voor de Limburgse Jager Lukassen voor zijn verdere leven heeft betekend mag blijken uit het navolgende. Ik heb getracht Jan Lukassen te benaderen. Hij woont nog steeds in Kerkrade en kreeg zijn echtgenote aan de telefoon. Helaas was Jan nu niet te bereiken, want hij was op de fiets naar Rome!!! Je ziet dat de dienstplicht toch met iemand iets doet.

N.C.S. Vroom

In Herinnering

de Majoors Gerard Vroemen en Sjeng Derks

Twee Majoors, oud-Indiëgangers, Limburgse Jagers van Verdienste zijn ons ontvallen.

Kort na elkaar hebben we twee steunpilaren van ons Regiment moeten gedenken. Gedenken wat zij voor de (oud-) leden van ons Regiment en haar Stamregimenten hebben betekend. Beide gingen in 1947 te scheep naar dat verre Indië. Gerard met 5-6 RI, de "Zwarte Panters" en Sjeng met 5-11 RI, het "Tegels hert" bataljon. Jonge luitenanten, die de ellende van de Duitse bezetting hadden moeten ervaren. Ingezet in respectievelijk West-Java en Noord-Sumatra en daar als mens en commandant gevormd door de inzet met hun manschappen tegen een guerrilla. Geen gemakkelijke inzet, waar veel over te vertellen is en ook gedaan door beiden. Alleen de buitenstaander zal het niet altijd begrijpen. Dat is alleen voorbehouden aan hun medestrijders van hun bataljons, compagnieën en pelotons. Dat was mogelijk ook de reden dat beiden zich opwierpen om hun "sobats" regelmatig bijeen te brengen. Zij waren de motoren van hun beider reünieverbanden. Elk jaar waren zij de spil in hun organisatiecomité dat de samenkomst voorbereidde en uitvoerde. In de legerplaats Oirschot, Frederik Hendrikkazerne in Venlo en later in de van Hornekazerne in Weert. Uiteraard met vaste programmaonderdelen, als de herdenking bij het

Regimentsmonument met de namen van hun gevallen op de plaquette van hun bataljon. Maar ook steeds meer herdenken van de "sobats" die het afgelopen jaar overleden waren. Want ouder en ouder werden de metgezellen van de grote reis naar de Oost. Nu allen zijn ze de 80 jaar gepasseerd, velen kunnen de reis niet meer maken en zo had Sjeng Derks er vorig jaar al een punt achter gezet. Gerard Vroemen zou op 6 juli zijn laatste reünie leiden. Maar helaas mocht Gerard dat niet meer mee maken. Wat zij beiden gemeen hebben is dat zij hun lotgenoten, die meer dan twee jaar in het verre Indië dienden, samenbrachten en hun de gelegenheid boden om met hun kameraden gedachten uit te wisselen. Immers er stond geen team van psychologen etc. klaar om hen op te vangen. Ze hebben de verschrikkingen zelf moeten verwerken en hebben elkaar zelf moeten ondersteunen.

Zij kwamen terug in een Nederland dat moest worden opgebouwd. Ook de krijgsmacht moest feitelijk heropgericht worden. Daar gingen beiden hun eigen weg in de Landmachtorganisatie.

Gerard Vroemen vertoefde meesentijds in de regio Eindhoven. Zoals zijn dochter aangaf tijdens de uitvaartmis werd de hele familie ingezet voor het later zeer gewaardeerde initiatief van haar vader. Gerard organiseerde naast zijn eigen bataljon, een grootse jaarlijkse herdenking op 4 mei voor alle Indië-bataljons van ons Regiment in Blerick in de Frederik Hendrikkazerne. Uit het hele land kwamen ze, honderden die in een indrukwekkende mars van het Staaaygebouw naar de kazerne liepen voorafgegaan door ons Fanfarekorps of dat van de Genie. Met toespraken, koraalmuziek en kransleggingen werden op indrukwekkende wijze de vele honderden gevallen herdacht. Het was de opmaat naar de later landelijk georganiseerde herdenking bij het Indië-monument in Roermond. Men kan stellen Majoor Vroemen overleed in het "harnas". Hij sprak bij elke begrafenis van een van zijn Panters. Zo ook op 7 juli. Hij zou juist het woord gaan voeren toen hij ineens zeeg. Een schok voor allen die bij die begrafenis aanwezig waren. Een grote schok voor zijn vrouw en kinderen, zo plotseling was hij uit hun midden gehaald.

Gerard, bedankt voor je inzet voor jouw bataljon Zwarte Panters, die blijven voortleven als naamgever van de D-Compagnie van 42 BLJ. Jouw laatste wapenfeit, het presenteren van het bataljonslied op Cd op de laatste reünie mag je niet meer meemaken.

Het lied is niet alleen op jouw indrukwekkende uitvaartmis ten gehore gebracht, maar zal ook op 6 juli as schallen, gezongen worden door jouw reünisten. Met recht heb je het predicaat Limburgse Jager van Verdienste gekregen.

Sjeng Derks startte als luitenant in het Depot van ons Regiment in Venlo. Sjeng viel op door zijn kleine gestalte, doch was alom aanwezig. Een collega, die genoot van het dienen met mensen. Een verenigingsman. Eenmaal in het Depot gearriveerd, werd hij gelijk redacteur van het door de eerste Regimentscommandant ingestelde blad "de Limburgse Jager". Mocht in februari 1953 het commando voeren van een naar Klundert gestuurde compagnie waar een op springen staande dijk ter nauwernood kon worden gered van de zondvloed die toen Zuid-west Nederland overspoelde. Hij diende als kapitein-adjudant van ons Regiment. Later diende hij bij het in 1962 opgerichte Pantserinfanterie Rij-en OpleidingsCentrum (PIROC) in Veldhoven. Daar was hij een van de pioniers van de AMX-rijopleiding. Het eerste Pantserinfanterievoertuig wat hij eerder in Frankrijk had mogen leren besturen en onderhouden. Die kennis kon hij ook uitdragen in Seedorf waar hij in 1965 werd geplaatst bij 42 BLJ. Ook een pionierstijd, want in september 1963 was het bataljon uit Ermelo daar geplaatst. Onze Majoor Sjeng bleef actief binnen het Regiment. Bij alle grote manifestaties was hij present, acteerde in de video die ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het Regiment is

opgenomen. Een niet te vergeten oratio hield hij bij het 50ste Diner de Corps. Met veel humor doorspekt wist hij de beginjaren van het Regiment te schilderen. Ook schreef hij met regelmaat cursiefjes voor ons blad, zoals korte verhalen over zijn Venlose en Seedorfse Limburgse Jager tijd. Eén ervan "De eer van het Regiment" kunt U elders in het blad lezen. Majoor Derks overleed na een kort ziekbed op 30 mei 2012. Hij stelde zijn lichaam aan de wetenschap ter beschikking. De Regimentscommandant meende dat er toch een herdenkingsceremonie moest zijn voor deze Limburgse Jager van het eerste uur. In het bijzijn van twee zonen, hun echtgenotes en kleinzoon, een Indiëveteraan Rinus de Regt, enkele oud-collega's en LJ Frank Poeth van 16 BLJ (zijn trouwe "adjudant") en drie compagnieën van 42 BLJ herdacht de Regimentscommandant Sjeng Derks. Hij dankte hem postuum voor zijn inzet voor het Regiment en haar leden. Twee Sobats, twee Majoors, twee Limburgse Jagers van Verdienste zijn niet meer onder ons, we zullen hen node missen.

N.C.S. Vroom, vz SRLJ.

Het Regiment gedenkt:

- Sgt **J. van Gasteren**, 412BLJ
- Sld **L. Seanger**, 2-6 RI (101jaar)
- Lj **G. Verlinde**, 16 BLJ
- Kap **F. Kruijtzter**, 16 BLJ
- Sld **G. Schouten**, 2-6 RI
- Lj **W. Jacobs**, 432 BLJ
- Sld **J.R.A. Thiessen**, 425 BI
- Adj **J. Rudolph**, 1-11 RI/Demcie
- Lj **P. Beismann**, FKLJ
- Lj **L. van Eijk**, FKLJ
- Sld **C.J.M. Kessels**, 2-6 RI
- Lj **A. den Ouden**, FKLJ
- Lj **H. Visch**, Demcie
- Lj **A. Habets**, FKLJ
- Lj **S. van Deursen**, FKLJ/ROLJ
- Lj **K. van der Steen**, RLJ
- Lkol **B. Valkenburg**, 16BLJ/42 BLJ
- Lgen **E. Gitz**, C- 16 BLJ
- Sld **J.L. Nelissen**, 402 BI
- Maj **B. van de Laar**, RLJ
- EInt **B. Paping**, 26 RI
- Lj **H. van Duivenbode**, Demcie
- Lj **R. Degenkamp**, FKLJ

Dat zij rusten in Vrede

Wij wensen de nabestaanden van onze Regimentsgenoten veel sterkte toe bij het verwerken van dit grote verlies.

Noot: mocht U een overlijdensbericht van een Regimentsgenoot willen doorgeven zouden we het op prijs stellen dit ofwel via het mailadres info@limburgsejagers dan wel de secretaris 0475-492868 aan ons bekend te stellen.

Herdenkingsbijeenkomst tiendaagse veldtocht

Op zaterdag 21 april vond in Zonhoven en Houthalen-Helchteren de herdenking plaats van de Tiendaagse veldtocht in 1831. De bijeenkomst stond in het kader van de onthulling van De Maaskei in Zonhoven en een gerestaureerd grafkruis op de begraafplaats in Houthalen. Een boekwerk geeft weer wat er zoal gebeurde in deze omgeving.

Zonhoven

De Belgische onafhankelijkheid in 1830 leidde in augustus 1831 tot een militaire confrontatie. Gedurende de Tiendaagse Veldtocht (2-12 augustus 1831) vond een veldslag plaats bij Houthalen op 6 augustus 1831. Daar werd de eerste veldslag geleverd tussen het Belgische Maasleger en een Nederlandse divisie o.l.v. Cort Heyligers. Om dit feit te herdenken werd op het voormalige legerkamp de Teut in Zonhoven het monument De Maaskei onthuld. Aangetreden stonden Belgische en Nederlandse (42 BLJ) militaire eenheden, twee folkloristische schutterijen en een

muziekkorps. In de toespraken werd o.a. gesteld: "Daar waar Nederlanders en Belgen in 1831 nog elkaars vijanden waren, staan we nu voor een militaire samenwerking van België, Nederland en Luxemburg. Een extra reden dus om de goede verstandhouding tussen beide nationaliteiten op buitengewoon hartelijke en vriendschappelijke wijze te gedenken.

Herdenkingsmonument

Na afloop van de onthulling werd het gehele gezelschap per bus naar Houthalen vervoerd voor de onthulling van een herdenkingsmonument op de plaatselijke begraafplaats. De onthulling van het monument in het erepark van de gesneuvelden, geschiedde door Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Astrid van België.

Belgische en Nederlandse militaire eenheden stonden opgesteld, inclusief de vaandelaar van het Regiment Limburgse Jagers. Alain Yzermans, burgemeester van Houthalen-Helchteren hield een toespraak.

Daarna was het woord aan Kolonel B.W. Valk als Commandant RMC-Zuid. Het kruis, oorspronkelijk als grafkruis geplaatst, staat nu symbool voor alle Belgische en Nederlandse gesneuvelden alsook voor de burgerslachtoffers van de Veldslag bij Houthalen. Daarnaast werden twee tekstmonumenten onthuld.

Boekpresentatie

Het laatste onderdeel van het programma was de presentatie van het boek 'Augustus 1831, De Tiendaagse Veldtocht - 6 augustus 1831, het legerkamp te Zonhoven en de slag bij Houthalen'. Aanleiding voor de publicatie was de voltooiing van de restauratie van een grafkruis dat in 1831 werd opgericht door familieleden van twee Nederlandse officieren die gesneuveld waren in de strijd. Ofschoon de Tiendaagse Veldtocht al vele malen beschreven is, geeft dit boekwerk een overzicht van de algemene en militaire situatie in de periode van de nadagen van de Belgische omwenteling en het Nederlandse antwoord hierop. In dit kader wordt uitvoerig ingegaan op de historiek en specificiteit van het voormalige militaire kamp op de Teut in Zonhoven en de impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bewoners.

Wim Pijpers

Halvemaanblazers terug op de nationale taptoe

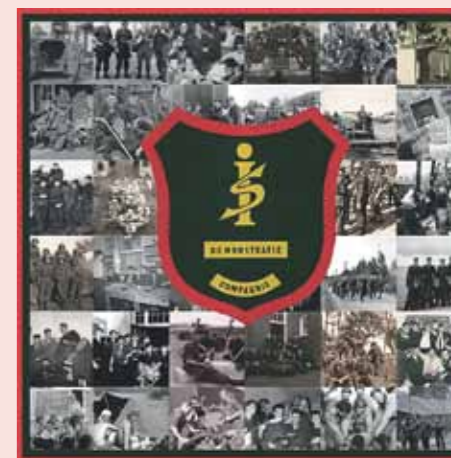
Zo'n 45 jaar geleden beschikte ons Regiment niet alleen over haar befaamde Tamboer- en Fanfarekorps gestationeerd in Venlo, maar ook over het Halvemaanblazerskorps van het 16e Bataljon Limburgse Jagers in Oirschot. Een Korps uitgerust met trompetten, maar dan als Halvemaan gevormd, zoals ook in ons Regimentsembleem is te zien. Een instrument, dat stamt uit de vroege jaren van onze Landmacht, toen in de jagerregimenten halvemaanblazers waren opgenomen om de signalen te blazen tijdens gevechten of in de kazernes. Helaas werd dat Korps evenals ook het Tamboer- en Fanfarekorps door de bezuinigingen opgeheven. Echter eind zestiger jaren ontstond in Seedorf bij 42 BLJ weer een Halvemaanblazerskorps, dat later zou worden uitgebouwd tot een volwaardig Fanfarekorps Limburgse Jagers. Helaas werd bij de afschaffing van

de dienstplicht ook dit korps opgeheven. Nu een revival van dit unieke Halvemaanblazerskorps op de Nationale Taptoe in Ahoy te Rotterdam, welke taptoe wordt gehouden van 26 t/m 30 september. De organisatie van deze taptoe meent in het kader van de traditiebeleving ons korps samen met het voormalige Jachthoornkorps van het Garderegiment Jagers te laten herleven. Weliswaar uitgevoerd door burgermuzikanten, maar in de ceremoniële uniformen van de Limburgse Jagers, Garde Jagers en Intendance. Hopelijk is dit een aanzet om bij 42 BLJ, als vrijetijdsbesteding een dergelijk korps te laten herleven, dan wel in een Erecompagnie een Halvemaanblazer in te delen. De liefhebber van Militaire Muziek zal bij de komende taptoe aan zijn trekken komen. Komt het aanschouwen. Zie www.nationaletaptoe.nl

Demonstratiecompagnie, reünie en boek

Afgelopen maanden zijn door de Stichting twee samenkomsten georganiseerd. In april kwamen voor de vierde maal oud-leden van de Demonstratiecompagnie bijeen in de Tonnetkazernes in 't Harde. Ongeveer 100 Demcianen uit alle delen van het land konden elkaar weer treffen. Vele "bekende" gezichten, maar ook onlangs "opgespoorde" kameraden zagen de presentatie van een boekwerkje over hun compagnie aan de Commandant Landstrijdkrachten. Luitenant-generaal de Kruij, onze Regimentsoudste, had in zijn drukke agenda gelegenheid gevonden deze reünie korte tijd bij te wonen, evenals onze Regimentscommandant, Luitenant-kolonel Jacobs. Het boekje samengesteld uit informatie van Defensiearchieven, bladen als de Legerkoerier, de Limburgse Jager en de Infanterist, maar bovenal door de Demcianen zelf met hun verhalen en vele foto's, geeft een beeld van de activiteiten, legering en vrije tijd van de Demcianen. Na kof-

fië, vlaai en lunch kregen deze mannen, die onze KL in de jaren 50 en 60 van de vorige eeuw hebben geïnstrueerd en wapens, voertuigen en uitrusting hebben uitgetest, een presentatie van majoor van Andel van de Manoeuvreschool. Majoor van Andel gaf een uitleg hoe tegenwoordig met digitale middelen de militair op ieder niveau in de orga-

nisatie wordt getraind. Hij liet dat zien door filmpjes van die trainingsmethodieken. De dank gaat uit naar de oud-leden Wim Bulte en Ben Vermeulen, die deze dag weer goed hadden voorbereid. Het boek is te bestellen door 13,50 over te maken op reknr 72752 tnv Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick ovv Boek Demcie.

Reünie oud-muzikanten Limburgse Jagers

Op 12 mei vond in Grubbenvorst een reünie plaats van oud-muzikanten Limburgse Jagers. De laatst gehouden reünie dateerde van 2005 in Seedorf. Aangezien de organisatie van een grote reünie nogal omvangrijk zijn, werd omgezien naar een plaats en gelegenheid die veel kosten en werk zou besparen. Die locatie werd gevonden bij schutterij St.-Jan in Grubbenvorst. De algehele leiding was in goede handen van Raymond Jennen; commissaris Muziek van de Stichting Regiment Limburgse Jagers.

Schutterij St.-Jan Grubbenvorst organiseerde een bondsschuttersfeest in het weekeinde van 11 t/m 13 mei. Aangezien de schutterij geen programma voor de zaterdagmiddag had, waren ze bereid om deze reünie te ondersteunen met tenten, catering en bedienend personeel. Schutterij St.-Jan stelde bovendien haar

schietaccommodatie ter beschikking om de reünisten eens kennis te leren maken met de zware buks. Dit werd zeer gewaardeerd door de stichting en de reünisten.

Het werd een gezellige ontmoeting. Velen hadden elkaar al jaren niet gezien. De stemming werd extra verhoogd toen het ReünieOrkest Limburgse Jagers o.l.v. Jos Stoffels de Regimentsmars inzette. Daarna volgden meer muziekstukken tijdens een concert van ongeveer 45 minuten. Na de lunchpauze konden de deelnemers aan de reünie hun muzikale kunnen nog eens tonen op hun eigen instrumenten tijdens de repetities en tijdens een mini-concert o.l.v. oud-kapelmeeester Anton Mikuska en oud-adjutant-instructeur Piet Claessens. Jo Jochems had de eer als laatste de Limburgse Jagersmars te dirigeren. Dit als een hommage aan zijn vader die de mars der marsen componeerde.

Samenvattend

De reünie werd een groot succes, waardoor we kunnen spreken van een win-win situatie voor zowel de SRLJ als voor schutterij St.-Jan die de mogelijkheden voor deze reünie ter beschikking stelde. Een speciaal woord van dank daarom aan schutterij St.-Jan. Ook een woord van dank aan Muziekcentrale Adams uit Ittervoort voor hun sponsoring. En veel dank aan de organisator oud-muzikant Raymond Jennen.

Eens te meer is gebleken dat het van groot belang is om te kunnen beschikken over de juiste adressering van de muzikanten, vandaar nogmaals de oproep om uw adresgegevens bekend te stellen via onze website www.limburgsejagers.nl.

W.M. Pijpers

Nieuws van de Stichting RLJ

Tegenslagen

Als de besluiten van de Tweede Kamer bevestigd worden door de Eerste Kamer, zal de Van Hornekazerne in Weert binnen enkele jaren gesloten worden. Dit zal een groot verlies betekenen. Met de sluiting van de KMS verdwijnt niet alleen het laatste KL-bolwerk in Limburg, maar ook de pied à terre van het Regiment Limburgse Jagers. Ook mogen we de medewerkers op de KMS, en de vele bedrijven die afhankelijk zijn van de KMS, niet vergeten. Het is te hopen dat de Gemeente Weert een goede bestemming weet te geven aan het complex om velen weer een werkplek te kunnen bieden.

Ook het Regiment Limburgse Jagers zal de negatieve gevolgen van de sluiting moeten accepteren en nieuwe plaatsen moeten zoeken voor haar monument en de Historische Verzameling. Als mogelijke locatie is de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot al genoemd. Plaatsing van ons monument in de onmiddellijke nabijheid van de gebouwen van 42 BLJ is een goede optie. Het onderbrengen van de Historische Verzameling vraagt een extra groot probleem. Als mogelijke locatie is het oude wachtgebouw in de Oirschotse kazerne al bekeken. Het wachtgebouw biedt veel voordelen, maar verdient een grondige renovatie. De weergoden hebben op diverse plaatsen in het gebouw vrij spel. Bovendien dient onze Historische Verzameling aangepast te worden aan de geldende museale eisen. Als SRLJ hopen en verwachten we dat het Ministerie van Defensie niet alleen de verhuizing van het monument voor haar rekening zal nemen, maar dat ze ook zal zorgen voor de verhuizing van de

historische collectie en in een geschikt en gerenoveerd onderkomen gaat bieden voor onze Historische Verzameling.

Ook het blad De Limburgse Jager wordt niet gespaard in de bezuinigingsdrift van het Ministerie van Defensie. Dit betekent dat de verzending in de toekomst plaats zal vinden op kosten van de SRLJ. Dit gaat ons ± € 5000 op jaarbasis kosten. Kosten die we maar ten dele kunnen dekken uit de inkomsten van onze donateurs, temeer daar ook de opbrengst uit advertenties zal afnemen. Mogelijkheden om speciale doelgroepen (oud-muzikanten, veteranen, etc) van het Regiment Limburgse Jagers via het blad te bereiken, worden door deze bezuinigingsmaatregel ernstig beperkt. Investerings voor de aanschaf van bijvoorbeeld CDs kunnen daardoor ook niet meer gedaan worden.

Om de financiële tegenslagen te kunnen opvangen, wordt overwogen om speciale acties op te zetten om de activiteiten van de SRLJ toch te kunnen bekostigen. Op voorhand verzoeken we allen, die hun bijdrage voor 2012 nog niet hebben betaald, dit alsnog te doen. Ons banknummer is nog steeds 1423.59.696 t.n.v. Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick.

Database

Om alle Limburgse Jagers te kunnen bereiken, kan de SRLJ een beroep doen op de database van onze website www.limburgsejagers.nl. We verzoeken U dringend om adreswijzigingen, etc. door te geven aan de website. Ook hier geldt dat post die we als onbestelbaar terug ontvangen, een verliespost is voor de SRLJ.

Colofon

"De Limburgse Jager" is een uitgave van de Stichting Regiment Limburgse Jagers en 42 Painbat Limburgse jagers

ISSN 1567-4320

Jaargang 2012-1

Redactie:

N.C.S.Vroom
W.M.J. Pijpers

Fotoverantwoording:

Kpl Laisina, 13 Brig.
Dhr B. Quadvlieg
LJ Jennen
Historische Verzameling RLJ

Grafische vormgeving:

TMdesign, Sempelveld

Druk:

Drukkerij Paesen, Opglabbeek (B)

Commerciële Exploitatie:

Email: john.akkerman@greenpaper-association.com
Tel: 0653 569 550

Profilieren in de vorm van publiceren en participeren, kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden

Redactieadres:

Volderstraat 103,
6231 LB Meerssen
Tel. 043 - 3649639
E-mail: vroom@home.nl
of ncsvroom@gmail.com

Vriend van het Regiment:

Ondersteun de uitgave van dit magazine, website, reünieorganisaties, LJ-veteranen, monumenten, historische verzameling door donateur te worden van de Stichting Regiment Limburgse Jagers. Uw donatie gelieve te storten op bankrekeningnummer 1423.59.696 t.n.v. Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick.

REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Voormalige Linie Regiment van Phaff en 2e Regiment Infanterie, opgericht 23 november 1813 en 6e Regiment Infanterie opgericht 4 maart 1814, voortgezet en "herbenoemd" tot Regiment Limburgse Jagers op 1 juli 1950

Wapenfeiten en Inzet

Breda 1813, Naarden 1814, Quatre-Bras 1815, Waterloo 1815, Tiendaagse Veldtocht 1831, Citadel van Antwerpen 1832, Venlo 1940, Roermond 1940, Zutphen 1940, West- en Midden-Java 1946-1949, Noord-Sumatra 1947-1949, Koude oorlog 1950-1989, vm Joego-Slavië 1995-2003, Irak 2004, Afghanistan 2007-2010

Regiments-Commandant: Luitenant-kolonel M.W.G. Jacobs
Kapitein-Adjudant: vacant, *Regiments-Adjudant:* Adjudant H.P. Reijds
Postadres: postbus 33, 5688 ZG Oirschot, 040-2666170/6172

"Zuster" Regiment

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, *Commandant:* Luitenant-kolonel BEM P. Marteau

42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers, de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot

Commandant: Luitenant-kolonel M.W.G. Jacobs, *Bataljons-Adjudant:* Adjudant H.P. Reijds

Missies: UNPROFOR-4 (Acie) 1995, IFOR-11996, SFOR-4 1998, SFOR-8 (A+Bcie) 2000, KFOR-2 (Verkpel) 2000, SFOR-11 2001, SFOR-15 (C-Cie) 2003, SFIR-3 2004, Fahnenband Bundesrepublik Deutschland (Seedorf 1963-2006), ISAF TFU III 2007, TFU VIII (Acie) 2008, TFU IX (BCie) 2009, TFU XII 2010

Patentschaftbataljon

92 Panzer Grenadier Lehr Battallion, Munster, Duitsland

Regimentsoudste

Luitenant generaal M.C. de Kruif

Regimentsraad

Luitenant-kolonel M. Jacobs, Luitenant-kolonel (R) bd. C.J.M. van der Ploeg, Adjudant H.P. Reijds, Luitenant-kolonel bd N.C.S. Vroom, Majoor bd W.M.J. Pijpers, Luitenant-kolonel (R) bd. Ing. L. Daems, Majoor bd. G.P.A. Hermans, Luitenant-kolonel (R) Dr. J. Komen

Stichting Regiment Limburgse Jagers (SRLJ)

Ere-Voorzitter: Kolonel bd. J.W.de Leeuw, *Ereleden:* Mevrouw M. van der Hoeven, Luitenant-kolonel (R) bd Drs. A.P. Witlox. *Kapitein* bd K.G.M. van Dreumel

Voorzitter: Luitenant-kolonel bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgsejagers.nl),

Vice-voorzitter: Luitenant-kolonel bd F.M.A.J. Tummers, *Secretaris/Penningmeester:* Majoor bd W.M.J. Pijpers,

Commissaris Veteranen: Luitenant-kolonel (R) bd C.J.M. van der Ploeg, *Commissaris Regimentsverzameling:* Majoor bd. G. Hermans,

Commissaris Muziek: Lier muzikant bd R. Jennen, *Commissaris Regimentshistorie:* Lkol (R) Dr. J. Komen,

Commissaris Monumentengroep: Luitenant-kolonel (R) bd Ing L. Daems, *Commissaris Website:* Lier bd A.J. Bosch (info@limburgsejagers.nl),

Secretariaat/Penningmeester: Wienkeskoel 94, 6074 HH Melick 0475-492868, e-mail: SecSRLJ@limburgsejagers.nl

Contactgroepen/personen

Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers: Limburgse Jager bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

Demonstratiecompagnie: Eerste Luitenant (R) bd W. Bulte (wbulte@xs4all.nl), Limburgse Jager B. Vermeulen,

432/16 Bataljon Limburgse Jagers: Limburgse Jager bd F. Poeth, *17 Bataljon Limburgse Jagers:* Luitenant-kolonel bd A. van de Loo

Vereniging Veteranen Regiment Limburgse Jagers (VVRLJ)

Voorzitter: H. Klein Schaarsberg, *Secretaris:* C. van der Ploeg, (JVetsRLJ@limburgsejagers.nl) *2e secretaris:* F. van Hoof, *Penningmeester:* P. Wijn, *Communicatie:* M. Verbaant, *Lid:* M. Jongejan

Contactpersonen Missies

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets, *IFOR-1:* P. Wijn, Hermesen, Hazenberg, *SFOR-3:* M. Van Boven, *SFOR-4:* D. Hoff, *SFOR-8:* Steenhuizen, Topelen, *KFOR-2:* T. Tummers, *SFOR-11:* J. Bergsma, *SFOR-15:* J. Bijl, *SFIR-3:* M. Jongejan
ISAF-TFE-3: R. Querido, F. van Hoof, *TFE-8:* G. Geven, *TFE-9:* R. Verhagen, *TFE-10:* R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant
Individuele: F. Tummers, J. Gelissen

Regimentsverzameling - Regiment Limburgse Jagers

Van Hornekazerne Kazernelaan 101 Weert, Openingstijden: elke dinsdag 0930-1500en vrijdag van 0930-1200 en op afspraak.

Postadres: Regimentsverzameling RLJ van Hornekazerne MPC 77A, Postbus 976, 6000 AZ Weert,

tel 0495-462940 (MDTN 06-578-62940) HVSRLJ@limburgsejagers.nl of JLH.Janssen@mind.nl

Conservator groep: Majoor bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jagers W.J. Caris en H.P. ook, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel

Adjudanten bd J. Janssen en G. Schrijvers,, Luitenant-kolonels bd. P. Berden en J. van Ommen,

Soldaat bd P. Franssen, Eerste- Luitenant bd E. Brakel

Vereniging Reünieorkest Limburgse Jagers (rolj@home.nl), www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant bd.E.Kuypers, *Dirigent:* dhr Stoffels, Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne
Contact: jandietz@hetnet.nl

WEB master groep www.limburgsejagers.nl, info@limburgsejagers.nl,
De Limburgse Jager bd. A.J. Bosch,, Korporaals bd C. van Straaten en A. van Dijke

Partner

VERBONDEN DOOR DUURZAAMHEID

Geen 16?
Geen druppel

"BROUWEN MET LIEFDE IS GENIETEN MET SMAAK."

Het lijkt zo eenvoudig: water uit eigen bron, gerst van eigen land en hop uit eigen tuin. Maar waar vind je dat nog? Gewoon in ons eigen Limburg! Bij Gulpener. Daar put meester-brouwer Jan Willem den Hartog zijn natuurzuivere water uit eigen bron en staat hij met liefde aan de ketels: 'Gulpener bier is telen met trots, brouwen met liefde en genieten met smaak. Zó eenvoudig, dat het gewoon weer bijzonder is.'

Op de Toekomst,

Jan Willem den Hartog

